

ΚΩΣΤΑΣ Π. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ

**ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟΣ
ΠΛΑΝΗΤΑΡΧΗΣ**

Εικοσίες - μυθεύματα

ΒΕΡΟΙΑ 2000

COPYRIGHT

Μουρατίδης Κωνσταντίνος
Μ. Καρακωστή 8
Βέροια - 591 00
Τηλ.: 23310 63804

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

Καραμανλίδης Ν. & ΣΙΑ Ο.Ε.
Νέα Νικομήδεια Ημαθίας
Τηλ.: 23310 90339, 90234

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Απρόσκλητοι επισκέπτες (το πρώτο όραμα του Γιωρίκα)
- Η ομιλία του Αριστοτέλη
- Η ομιλία του Σωκράτη
- Η ομιλία του Πλάτωνα
- Η επιβράβευση του Γιωρίκα
- Η ομιλία του Γιωρίκα
- Ο χαμένος παράδεισος (το δεύτερο όραμα του Γιωρίκα)
- Απόλυτος μονάρχης του πλανήτη (το τρίτο όραμα του Γιωρίκα)
- Ο θάνατος του Δημάρχου
- Πορεία για την κατάκτηση της αθανασίας
- Ο στοιχειωμένος βράχος

Πρόλογος

Ο φανταστικός ήρωας του μικρού αυτού πονήματος, είχε τη φαινή ιδέα να ταυτίσει την υπέρτατη δύναμη με τη δημοκρατία.

Πίστεψε δηλαδή ότι, όπως Εκείνη, με την ακρίβεια, το μέτρο και το ρυθμό, εξασφαλίζει την αρμονική, την αέναη και την αδιάλειπτη παρουσία των μυριάδων ουρανίων σωμάτων στο σύμπαν, έτσι και η δημοκρατία, με τη δύναμη των αρχών και των αξιών της, διασφαλίζει στους ανθρώπους ένα αρμονικό περιβάλλον, μέσα στο οποίο μπορεί να παρατείνει το βίο του και να ζήσει ευτυχισμένος.

Η ταύτισή του με την ιδέα αυτή, διαμόρφωσε τα συναισθήματα αγάπης και λατρείας προς τους εμπνευστές της δημοκρατίας, (που δεν ήταν άλλοι από τους φιλόσοφους της Αρχαίας Ελλάδας), αλλά και το πάθος του -μιμούμενος αυτούς- να μεταλαμπαδεύσει και να εμπεδώσει στη συνείδηση των ανθρώπων, όλες τις αρχές και τις αξίες της δημοκρατίας.

Επειδή όμως, οι προσπάθειές του δεν τελεσφορούσαν (εξαιτίας των ανυπέρβλητων εμποδίων που δημιουργούσαν οι πολέμοι της δημοκρατίας) η απογοήτευση και ο ανεξέλεγκτος θυμός του, τον οδήγησαν σε μια ονειροπόλο κατάσταση: Όσα δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει στο ξύπνιο του, τα ζούσε μέσα από τα όνειρά του.

Και σ' αυτά όμως, προκειμένου να πραγματοποιήσει τους στόχους του, αναγκάστηκε να καταφύγει στην υπέρβαση του εαυτού του, που τον έφερε αντιμέτωπο με τις αρχές που πίστευε και τη συνείδησή του: Για ν' αποκτήσει τα χρήματα

που χρειάζονταν, επικαλούμενος τη λαϊκή ρήση «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα» δεν δίστασε να εκμεταλλευτεί τις προκαταλήψεις και τις πεποιθήσεις των ανθρώπων, με τον πιο σκληρό και βάνουσο τρόπο.

Στη Βεργίνα, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, είναι γνωστός με το όνομα Γιωρίκας. Έτσι θα τον αποκαλούμε κι εμείς.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

Το πρώτο δράμα του Γιωρίκα

Το σπίτι του (μια ισόγειος μονοκατοικία) κτισμένο από τον ίδιο με πολύ μεράκι, βρίσκεται στην είσοδο του χωριού. Σ' αυτό, τα τελευταία χρόνια, μοιράζεται τις χαρές και τις λύπες της ζωής, με τη γυναίκα του την Παρθένα.

Παρά τα εξήντα επτά τους χρόνια, αντικριζοντάς τους, διακρίνει κανείς τη λεβεντιά και τη βαριά κληρονομιά της ποντιακής φυλής που κουβαλούν στους ώμους τους.

Μια μεγάλη και πανέμορφη κληματαριά καλύπτει όλη σχεδόν την πρόσοψη του σπιτιού. Στο παχύ ίσκιο της, βρίσκουν καταφύγιο και δροσιά τους καλοκαιρινούς μήνες, πότε μόνοι και πότε με την συντροφιά των γειτόνων τους.

Λίγα μόλις μέτρα μακριά από τη σιδερένια αυλόπορτα, βρίσκεται η βρύση με την τσιμεντένια λεκάνη. Σ' αυτή, γεμάτη με το δροσερό νερό που κατεβαίνει, βγαλμένο από τα σπλάχνα των Πιερίων, βρίσκεται όλη μέρα ο Γιωρίκας και πλατσουρίζει σαν παπί. Πότε -πότε, μ' ένα μακρύ λαστιχένιο σωλήνα, καταβρέχει το δρόμο και δροσιζει τα πανέμορφα λουλούδια της Παρθένας που φύτεψε στην αυλή, η οποία αγκαλιάζει ολόγυρα το σπίτι.

Έτσι τελείωσε και η σημερινή μέρα, 9 Ιουνίου 2000.

Ο Γιωρίκας, ακολουθώντας πιστά το καθημερινό του πρόγραμμα, με το σούρουπο, φόρεσε τις πιτζάμες του και ξάπλωσε στον καναπέ απέναντι από την τηλεόραση, για τις βραδινές ειδήσεις.

Πάντα του άρεσε να μαθαίνει όσα γίνονται στον κόσμο, από ενδιαφέρον για τους ανθρώπους, αλλά και για να αποκτήσει γνώσεις και εμπειρίες.

«Όποιος δεν γνωρίζει αυτά που συμβαίνουν γύρω του, δεν μπορεί να αποφύγει τα λάθη και να αντιμετωπίσει τις συμφορές που επιφυλάσσει η ζωή». Ήταν μια από τις συμβουλές του πατέρα του, την οποία τηρούσε με θρησκευτική ευλάβεια. Ξαπλωμένος, λοιπόν, στον καναπέ του, εκεί όπου περνούσε τις πιο ευχάριστες στιγμές της ζωής του, πριν προλάβει να παρακολουθήσει ολόκληρο το δελτίο, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές, αποκοιμήθηκε.

Η κυρά –Παρθένα, τελειώνοντας όλες τις δουλειές στην κουζίνα της, έκανε την τελευταία επιθεώρηση, λίγο πριν ξαπλώσει στο κρεβάτι της. Περνώντας από το σαλόνι βρήκε την τηλεόραση αναμμένη και το Γιωρίκα να ροχαλίζει.

«Ακόμα μια νύχτα θα ευχαριστηθώ τον ύπνο μου, απαλλαγμένη από το βασανιστικό ροχαλητό του», είπε και πλημμυρισμένη από χαρά, τον σκέπασε με ένα σεντόνι, έκλεισε την τηλεόραση και αποσύρθηκε στο υπνοδωμάτιό της.

Από αυτή τη στιγμή, αρχίζει η ιστορία και το δράμα του Γιωρίκα, εξαιτίας ενός εφιάλτη ή οράματος όπως το αποκαλεί ο ίδιος.

Ήταν, λέει, ένα ευχάριστο και ζεστό πρωινό του Ιουνίου. Οι δυο τους απολάμβαναν τον πρωινό καφέ κάτω από τον παχύ ίσκιο της κληματαριάς. Ο Γιωρίκας, είχε στραμμένα τα νότα του προς το δρόμο και απέναντί του καθόταν η Παρθένα.

Κάποια στιγμή, η κυρά –Παρθένα, ανήσυχη και ταραγμένη, έτρεξε προς την είσοδο του σπιτιού. Από κει, άρχισε να καλεί τον άνδρα της: «Σουκ νέπρε, έπαρ το δίκαννον, α σκοτώνε μας» (σήκω βρε, πάρε το δίκαννο, θα μας σκοτώσουν).

Ο Γιωρίκας, σχεδόν αμήχανος, σηκώθηκε από την καρέ-

κλα του και στρέφοντας το βλέμμα του προς το δρόμο, είδε τρία άτομα που ήδη βρισκόνταν μέσα στην αυλή, παραβιάζοντας την αυλόπορτα, να κατευθύνονται προς τη βρύση. Από την εξωτερική τους εμφάνιση, ήταν πλέον σίγουρος ότι πρόκειται για άτομα επικίνδυνα.

Και είχε όλο το δίκιο με το μέρος του, γιατί την ίδια σκέψη θα έκανε οποιοσδήποτε, αν με την τόση εγκληματικότητα που υπάρχει τα τελευταία χρόνια, έβλεπε να παραβιάζεται το οικογενειακό του άσυλο, από τρεις ροπαλοφόρους με μακριά και απεριποίητη γενειάδα, με σανδάλια στα πόδια και με σκεπασμένο το υπόλοιπο σώμα από ένα τριμιμένο, λευκό, αλλά γκριζωπό από τη βρωμιά, μανδύα.

Ήταν τόσος ο φόβος που του προκάλεσε το θέαμα, ώστε με δύο δρασκειές –παρά την ηλικία του – βρέθηκε στο εσωτερικό του σπιτιού. Πήρε το δίκαννο και τα φυσίγγια και τοποθετώντας δυο από αυτά στις κάνες, βγήκε πάλι στην αυλή. Είδε τους επισκέπτες, πότε να βάζουν τα κεφάλια τους κάτω από τη βρύση και πότε να τα βουτούν στη λεκάνη με το νερό. Τα ρόπαλά τους κείτονταν πεταμένα στο έδαφος.

Η κυρα –Παρθένα, που στεκόταν όρθια πίσω του κρατώντας γερά τη πόρτα, έτοιμη να την ασφαλίσει σε περίπτωση που θα δέχονταν επίθεση, έδινε συνεχώς συμβουλές στον άνδρα της: «Πρόσεξον, κράτα γερά το δίκαννον, μη αφήντας να ξαμώνε σουμας. Εγώ λέγω σε, ατίν τρελοί είναι. Σίγουρα εδραπέτεψαν α σο σπινάρ κι εκατήβαν αδακές». (Πρόσεξε, κράτα γερά το δίκαννο, μη τους αφήνεις να σε πλησιάσουν. Εγώ σου λέω, αυτοί είναι τρελοί. Σίγουρα δραπέτευσαν από το «Σπινάρι*» και κατέβηκαν εδώ).

Ο Γιωρίκας, που φαινόταν να τα έχει χαμένα, παρά την απεγνωσμένη προσπάθεια να κρύψει το φόβο του, απάντησε: «Νέτσι γάριν, κι αφήντς τα συμβουλάς; Εγώ ξέρω ντο θα

* (Σπινάρι: θεραπευτήριο ψυχικών νόσων Κοζάνης).

εφτάγω. Εσύ, για καλόν και για κακόν, δέβα απές και έπαρσο τηλεφώνον το δήμαρχον. Πέα τον ασ έρτε αδά να τερούμε ντο θα εφτάγωμεν με ταίντζ» (Βρε γυναίκα, δεν αφήνεις τις συμβουλές; Εγώ ξέρω τι θα κάνω. Εσύ, για καλό και για κακό, πήγαινε μέσα και τηλεφώνησε στο δήμαρχο. Πέστου να έρθει εδώ να δούμε τι θα κάνουμε με αυτούς).

«Ατό θα φτάγω» (αυτό θα κάνω), είπε η Παρθένα και έτρεξε στο τηλέφωνο:

«Έλα, ο δήμαρχον είσαι;» ρώτησε με βροντερή φωνή που έδινε την εντύπωση στο συνομιλητή πως κάτι σοβαρό συμβαίνει.

«Ναι», απάντησε ο δήμαρχος

«Αδά εγώ» (εδώ εγώ) άκουσε να του λέει και αμέσως συνέχισε:

«Έλα ολίγορα σο σπίτι μουν, κατ παλαλόν συμβαίν» (έλα γρήγορα στο σπίτι μας, κάτι τρελό συμβαίνει).

«Νάρχουμαι, αλλά κι πες με πίεσα είσαι και σόποιον σπιτ' νάρχουμαι» (Να έρθω, αλλά δεν μου είπες ποια είσαι και σε ποιο σπίτι να έρθω;).

«Η Παρθένα τη Γιωρίκα είμαι» (Η παρθένα του Γιωρίκα είμαι).

«Πίεσα Παρθένα και τίνος Γιωρίκα; (Ποια Παρθένα και ποιανού Γιωρίκα;), ρώτησε ο δήμαρχος φανερά εκνευρισμένος, αλλά και ανήσυχος.

«Νέπρε εσύξιά κι γρικάς, είσαι και δήμαρχος πα. Τη Γιωρίκα τη λυριτσιίν είμαι» (βρε εσύ τίποτε δεν καταλαβαίνεις, είσαι και δήμαρχος. Του Γιωρίκα του λυράρη είμαι).

«Ατώρα εγριζα, αλλά πεί με ντο συμβαίν (Τώρα κατάλαβα αλλά πες μου τι συμβαίνει).

«Έλα αδά να μαθάντζ, έπαρ αντάμας κι άλτζ, γιατί από πη συμβαίν εν πολλά σοβαρόν»(Έλα δω να μάθεις, πάρε μαζί σου κι άλλους, γιατί αυτό που συμβαίνει είναι πολύ σοβαρό).

Σε λίγο, το αυτοκίνητο του δημάρχου σταμάτησε μπροστά στην είσοδο της αυλής. Μαζί του είχε κι άλλους τρεις συγχωριανούς, που βρήκε στην πλατεία. Βγαίνοντας από το αυτοκίνητο, ρώτησε το Γιωρίκα: «Ντο ίνεται» (τι γίνεται).

Ο Γιωρίκας παίρνοντας θάρρος από την παρουσία τους, πλησίασε προς το μέρος τους κρατώντας πάντα γερά το δίκαννο και απάντησε: «ίμποιος ες ομάτε αλέπ» (όποιος έχει μάτια βλέπει).

Οι απρόσκλητοι επισκέπτες σκούπιζαν με το μανδύα τους τη βρεγμένη γενειάδα και τα χέρια τους.

Ο Γιωρίκας τους περίμενε υπομονετικά κι όταν τελείωσαν απευθυνόμενος σ' αυτούς, δείχνοντας το δήμαρχο είπε: «Ατός εν ο δήμαρχος» (αυτός είναι ο δήμαρχος).

Οι άγνωστοι, υποκλινόμενοι με πολλή ευγένεια, χαιρέτησαν το δήμαρχο, ο οποίος ήδη βρισκόταν στο εσωτερικό της αυλής και τους κοίταζε διερευνητικά.

Μετά από αυτή την τυπική διαδικασία γνωριμίας και εξοικείωσης, ο αρχηγός της παρέας εξήγησε τους λόγους της επίσκεψής τους.

Για λίγα λεπτά επικράτησε νεκρική σιγή. Έμειναν όλοι άφωνοι. Από όσα άκουσαν, κανείς τους δεν κατάλαβε τι είπε ο άγνωστος.

«Ντο λες δήμαρχε» (τι λες δήμαρχε), ρώτησε ο Γιωρίκας κι έσπασε τη σιωπή.

«Κι εγρίξα ντο είπεν, αλλά για έναν πράγμα είμαι σίγουρος. Ατοίν τεμετέρ είναι, σκυρά ποντιακά καλατσέβνε» (Δεν κατάλαβα τι είπε, αλλά για ένα πράγμα είμαι σίγουρος. Αυτοί δικοί μας είναι, βαριά ποντιακά μιλάνε).

«Όχι δήμαρχε», είπε ένας νεαρός από αυτούς που έφερε μαζί του. «Εγώ πρόσφατα τελείωσα το λύκειο και κατάλαβα, Αρχαία Ελληνικά μιλούσε. Έρχονται από πολύ μακριά, είναι οδοιπόροι και νηστικοί, ζήτησε μάλιστα να τους φιλοξενήσουμε.

Οι επισκέπτες που γνώριζαν και τη νεοελληνική επιβεβαίωσαν όσα είπε ο νεαρός.

«Α τώρα είναι δύο φορές τεμετέρ» είπε ο δήμαρχος και τους αγκάλιασε πολύ φιλικά σα να γνωρίζονταν από παλιά. Ο Γιωρίκας, κατάλαβε το λάθος του και ευαίσθητος καθώς είναι, σαν όλους τους πόντιους, ένιωσε να τον ζώνουν –σα φίδια –οι ενοχές, εξ αιτίας της αφιλόξενης συμπεριφοράς του. Βαθιά συγκινημένος, έτοιμος σχεδόν να βάλει τα κλάματα, τρέχοντας μπήκε στο σπίτι. Άφησε το δίκαννο στη θέση του και ξεκρέμασε τη λύρα.

Παίζοντας και τραγουδώντας ένα ποντιακό σκοπό, κατάλληλο για την περίπτωση, βγήκε πάλι στην αυλή.

Τους κάλεσε όλους να καθίσουν γύρω από το τραπέζι, να κεραστούν για το «καλωσόρισες» και να γευτούν τους νόστιμους μεζέδες της Παρθένας που ήδη, με καλοσύνη και πολύ ευχαρίστηση, άρχισε να ετοιμάζει στη κουζίνα της.

Σε λίγο, μαζεύτηκε όλη η γειτονιά. Στρώθηκαν και άλλα τραπέζια κι απλώθηκαν πάνω τους οι πικάντικοι μεζέδες, οι σαλάτες, τα σουβλάκια και τα πουλερικά, τα ποτά και τα αναψυκτικά και άρχισε το γλέντι, όπως γίνεται πάντα με τους πόντιους που κρατούν ακόμη τις παραδόσεις. Το «φίλημα» όπως αποκαλούν τη φιλοξενία, είναι γι' αυτούς πολύ σημαντικό γεγονός και πρέπει να το γιορτάσουν:

Τα όμορφα ποντιακά τραγούδια που συνόδευαν το μελωδικό κλαψούρισμα της λύρας, αλλά και η περιέργεια, αφού τα νέα διαδόθηκαν σαν αστραπή, συγκέντρωσαν τους κατοίκους του χωριού στην αυλή του Γιωρίκα. Ακόμη και ο παπάς του χωριού, ο παπα -Χρήστος, δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό της περιέργειας. Κι αυτός βρέθηκε και μαζί με τους άλλους.

Ήταν τόσο έντονη η δύναμη της περιέργειας του παπά, που τον ανάγκασε να αγνοήσει ακόμη και τις μακροχρόνιες διενέξεις του με το Γιωρίκα, λόγω κτηματικών διαφορών και

αποδεχόμενος την πρόταση του δημάρχου, παρακάθισε στο τραπέζι, ανάμεσα σε αυτόν και τους ξένους.

Συγκινημένος ο Γιωρίκας, σταμάτησε το τραγούδι και σηκώθηκε. Πλησίασε τον παπα -Χρήστο, άπλωσε το χέρι του και τον καλωσόρισε.

Στα χρόνια της διένεξής τους, όλες οι προσπάθειες των κατοίκων της Βεργίνας, προκειμένου να τους συμφιλιώσουν, απέβησαν άκαρπες. Και να! Ήρθε η κατάλληλη στιγμή που καταχειροκροτήθηκε απ' όλους τους παριστάμενους, δείχνοντας με τον τρόπο αυτό, την ικανοποίησή τους, για την απρόσμενη συμφιλίωση.

Ασφαλώς, από μια τόσο ευχάριστη, γιορτινή και κεφάτη ατμόσφαιρα, δεν θα μπορούσε να λείπει ο χορός.

Οι όμορφες φιγούρες και τα λικνίσματα των χορευτών στο ρυθμό της λύρας, δεν άφησαν αδιάφορους ακόμη και τους φιλοξενούμενους. Πολλές φορές σηκώθηκαν με χαρά και συγκίνηση, γιατί αισθάνονταν ότι, όλα αυτά, γίνονταν προς τιμήν τους και μπήκαν κι αυτοί στο χορό μαζί με τους άλλους.

Όμως, αυτό το ευχάριστο ξεφάντωμα, ανέκοψε ο καυτός ήλιος που πύρωνε τα πρόσωπά τους.

Ένας -ένας, έτρεχαν στη βρύση και κατόπιν κατέφευγαν, άλλοι στον ίσκιο της κληματαριάς, γύρω από τα τραπέζια και άλλοι κάτω από τα δέντρα που υπήρχαν στην αυλή.

Κατά τη διάρκεια της ανάπαυλας που ακολούθησε, βρήκε την ευκαιρία ο Γιωρίκας να ξεκουραστεί και να τσουγκρίσει τα ποτήρια των συντρόφων και να ευχηθεί στους παρευρισκόμενους το «καλώς ήρθατε» που στο σύνολό τους, εκτός από το δήμαρχο, ήταν όλοι απρόσκλητοι.

Αυτή την ανάπαυλα, σκέφτηκαν και οι άγνωστοι φιλοξενούμενοι, να εκμεταλλευτούν και να κάνουν γνωστό στον οικοδεσπότη, στο δήμαρχο και στο συγκεντρωμένο πλήθος, ποιοι είναι, από πού έρχονται, ποιος ο λόγος της εμφάνισής

τους στο χωριό, καθώς και ο τελικός προορισμός τους.

Πρώτος σηκώθηκε, αυτός που καθόταν δίπλα στο παπα - Χρήστο: «Ονομάζομαι Αριστοτέλης. Κάποτε η μοίρα με αξίωσε να ζήσω σ' αυτό το χωριό. Υπήρξα διδάσκαλος του μεγάλου και ένδοξου βασιλιά της Μακεδονίας, Αλεξάνδρου».

Όπως ήταν φυσικό τα λόγια του έπεσαν σαν κεραμίδα στα κεφάλια των ακροατών. Με έκδηλη την έκπληξη, ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, ο παπα - Χρήστος, γύρισε το κεφάλι προς το δήμαρχο και ψιθυριστά του είπε: «Δήμαρχε, με τρελούς εφτάς παρέα;»

Ο δήμαρχος, μπερδεύοντας τα λόγια του απ' τη ρακή που κατανάλωσε, απάντησε: «Πόπα ανάμνον, ξάι μη βιάσκεσαι. Ή ο ήλον επήκεν τη δουλεία ή το ρακί λαλεί» (Παπά περίμενε, καθόλου μη βιάζεσαι. Ή ο ήλιος έκανε τη ζημιά ή μιλάει η ρακή).

Ο Αριστοτέλης, ως μεγάλος δάσκαλος και ψυχολόγος, αντιλαμβανόμενος την έκπληξη όλων και περισσότερο του Γιωρίκα που τον κοίταζε διαρκώς στα μάτια, είπε: «Αγαπητοί φίλοι, καταλαβαίνω την έκπληξή σας, αλλά αυτά που θα σας πω παρακάτω, δεν θ' αφήσουν κανένα περιθώριο αμφιβολίας. Και, πρώτα απ' όλα, πρέπει να σας ευχαριστήσω για τα αισθήματα αγάπης με τα οποία μας υποδεχτήκατε και για τη φιλοξενία που μας προσφέρατε.

Στη θύμησή μας φέρατε τα διονυσιακά γλέντια που κάναμε, όσο ήμασταν ζωντανόι και τους πολεμικούς χορούς των στρατιωτών του Αλεξάνδρου, λίγο πριν μπουν στη μάχη.

Ήρθα δω με τους συντρόφους μου, τον Πλάτωνα και το Σωκράτη, για να δούμε σε ποια κατάσταση βρίσκεται το παλάτι του βασιλιά και πώς ζει ο κόσμος σήμερα. Προορισμός μας είναι η Αθήνα. Εκεί, για τον ίδιο σκοπό θα επισκεφθούμε την Ακρόπολη, τη Πνύκα, την Αγορά και την Εκκλησία του δήμου».

«Για ποια Εκκλησία μιλάς δάσκαλε;» ρώτησε ο παπάς ει-

ρωνικά και φανερά εκνευρισμένος. «Αυτή που θέλουν να δι-αλύσουν οι άπιστοι και οι άθεοι;»

«Αλίμονο!», αναφώνησε με απορία ο Αριστοτέλης. «Αυτό είναι μέγα έγκλημα. Η εκκλησία είναι το θεμέλιο της δημο-κρατίας και ο δείκτης πολιτισμού των ανθρώπων».

«Πέστα χρυσόστομε!», ξεφώνησε ο παπάς, αυτή τη φορά με ενθουσιασμό.

Ο δήμαρχος πετάχτηκε τρομαγμένος, γιατί είχε αποκοι-μηθεί στην καρέκλα του και με απορία ρώτησε τον παπά: «Πόπα, ντέπαθες και φονασκείς; Ετσάκωσες τα ωτία μ» (παπά, τι έπαθες και ξεφωνίζεις; Μου έσπασες τα αυτιά).

«Αφού κι ακούς ατά τα ωραία λόγια που λέει ο δέσκαλον, το κεφάλης πα θα τσακώνω», απάντησε ο παπάς και απευθυ-νόμενος στον Αριστοτέλη συνεχίζοντας, είπε: «Αύριο είναι Κυριακή και μεγάλη γιορτή των Αγίων Πάντων. Επειδή μαζί με αυτούς γιορτάζετε κι εσείς, θα σας παρακαλούσα να έρ-θετε το πρωί στην εκκλησία, να μιλήσετε και στο πιστό λαό μας».

«Έχετε κι εσείς εδώ εκκλησία;»

«Βεβαίως. Εγώ είμαι ο ιερέας της εκκλησίας».

Η αμηχανία διαδέχθηκε τον ενθουσιασμό και μια σκέψη βασάνισε για λίγο τον Αριστοτέλη: Ποια σχέση μπορεί να έχει ένας ιερέας με την εκκλησία του δήμου;

Προσπέρασε όμως την απορία του σιωπηλά, αφού την επαύριον θα του δινόταν η ευκαιρία, να διαπιστώσει ο ίδιος τη σχέση και αποδεχόμενος την πρόσκληση ευχαρίστησε τον παπά.

Πράγματι! Η μεγάλη έκπληξη για το συγκεντρωμένο πλή-θος, ήρθε με τα όσα στη συνέχεια είπε ο Αριστοτέλης: Απήγ-γειλε ολόκληρα κείμενα των φιλοσοφικών του συγγραμμιά-των, ερμηνεύοντάς τα για να γίνουν κατανοητά. Περιέγραψε επίσης, με κάθε λεπτομέρεια, τη ζωή της βασιλικής οικογέ-νειας. Τέλος, διηγήθηκε το περιστατικό της δολοφονίας του

Φίλιππου, αποκαλύπτοντας για πρώτη φορά το κίνητρό της που γνώριζε πολύ καλά, αφού τον καιρό εκείνο ζούσε στο παλάτι:

«Τον καιρό εκείνο διατύπωσα τη θεωρία του ισχυρού. Επειδή αυτή, άρεσε πολύ στους άρχοντες που τη διάβασαν, οργάνωσαν προς τιμή μου μια μεγάλη γιορτή, κατά την οποία με συνεχάρησαν και με παρασημοφόρησαν. Γι' αυτό με πήρε ο Φίλιππος στο παλάτι του. Αυτή τη θεωρία δίδαξα και στον Αλέξανδρο, στο Νυμφαίο της κοντινής Μίεζας.»

ο Γιωρίκας, ανυπόμονος και διψασμένος για μάθηση, διακόπτοντάς τον του είπε: «Δάσκαλε, πέα την και σε μας να μαθάνωμεν» (Δάσκαλε, πέστην και σε μας να τη μάθουμε).

«Έπρεπε να τη γνωρίζατε, αφού όμως δεν σας την έμαθαν, θα σας την πω εγώ: Η οικονομική, η πνευματική και η πολιτιστική αναβάθμιση των λαών, είναι έργο των ικανών και έξυπνων ανθρώπων. Αυτοί, έχουν χρέος και καθήκον, απέναντι στους θεούς και τους ανθρώπους, να τραβούν μπροστά, έστω κι αν χρειαστεί να αναγκάσουν κάποιους με τη βία να τους ακολουθήσουν. Στους άρχοντες, άρεσε πολύ η θεωρία μου, γιατί εξυπηρετούσε τα σχέδιά τους: Στο μυαλό τους είχαν τους δούλους που θα αποχτούσαν, τα λάφυρα και το χρυσάφι των βασιλιάδων της Ασίας.

Πολλές φορές, προσπάθησαν να πείσουν το Φίλιππο να τους δώσει το στρατό του, με αρχηγό τον Αλέξανδρο και να ξεκινήσουν, γιατί πίστευαν ότι, ένα τόσο μεγάλο και επικίνδυνο εγχείρημα, μόνο ένας θαρραλέος και παρορμητικός, όπως ήταν ο Αλέξανδρος, θα μπορούσε να το υλοποιήσει.

Ο Φίλιππος όμως αρνιόταν. Φοβόταν –όπως μου είπε –μήπως με αυτό τον τρόπο, ήθελαν κάποιοι να διαλύσουν το Βασίλειό του. Τότε αυτοί, αποφάσισαν να τον βγάλουν από τη μέση.

Η άποψη αυτή, ήταν μια από τις πολλές που διαδίδονταν τότε. Την αλήθεια όμως, για το ποιος και γιατί δολοφόνησε

το Φίλιππο, θα την αποκαλύψω για πρώτη φορά σήμερα σε σας: Το Μαντείο των Δελφών, για να ελέγχει τα κράτη της Ελλάδος και να διατηρεί ασφαλείς τους θησαυρούς του, τοποθέτησε σε αυτά κατασκόπους. Από αυτούς ενημερώνονταν για τις προθέσεις της εξουσίας και τις κινήσεις του αρχηγού κάθε κράτους. Ένας από αυτούς ήταν και ο Πausανίας, που δολοφόνησε το Βασιλιά.

Οι ιερείς, θορυβημένοι από τη διαρκώς αυξανόμενη στρατιωτική ισχύ του Φιλίππου και το διακαή πόθο του, να ενώσει όλους τους Έλληνες κάτω από μια ενιαία διοίκηση με δημοκρατικές δομές, που θα περιορίζαν την επιρροή τους στις τότε κοινωνίες, έπεισαν το Πausανία να τον δολοφονήσει. Υποσχέθηκαν σ' αυτόν, προστασία και δυνατότητα διαφυγής.

Μετά τη δολοφονία, όπως ήταν φυσικό, οι φρουροί κινήθηκαν το δολοφόνο. Είχαν εντολή από τον Αλέξανδρο να τον συλλάβουν ζωντανό.

Κάποιος όμως, που πιθανότατα ήταν κρυμμένος στο αλσύλλιο απ' όπου θα διέφευγε ο Πausανίας, ή που αγνόησε εσκεμμένα τη διαταγή των ανωτέρων του, τον σκότωσε. Δικαιολογήθηκε ότι απειλήθηκε η ζωή του, από τον απελπισμένο και καλογυμνασμένο Πausανία. Έτσι γίνεται πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις».

Τα λόγια του Αριστοτέλη δεν θα είχαν καμία αξία, αν δεν συνοδεύονταν από ηθικό δίδαγμα και παραινήσεις, ώστε να γίνουν πεποίθηση και πράξη στη καθημερινή ζωή των πολιτών. Αυτό, ήταν και το σπουδαιότερο προτέρημά του, που τον ανέδειξε και τον καταξίωσε ως το μεγαλύτερο δάσκαλο και φιλόσοφο όλων των λαών και όλων των εποχών:

«Όποιος βρεθεί στη θέση του Πausανία, πρέπει να γνωρίζει ότι, είτε αρνηθεί τη πρόταση, είτε όχι, το τέλος του είναι προδιαγεγραμμένο και μακάβριο. Στη διάθεσή του έχει μόνο δύο επιλογές: Ή να εξαφανιστεί από προσώπου γης, για να

μη τον ανακαλύψουν αυτοί που του κάνουν τη πρόταση, ή να την εκτελέσει και αμέσως μετά να αυτοκτονήσει».

«Δηλαδή δάσκαλε» ξαναδιέκοψε ο Γιωρκίας για δεύτερη φορά, «τα παιδιά μου πεχάθαν σα Ινδίας, σα Μ. Ασία, σα Κορέα, σο Περσικόν ή σα Βοσνίας κι επήγαν για το καλόν τεμέτερον;» (δηλαδή δάσκαλε, τα παιδιά μας που χάθηκαν στις Ινδίες, στη Μ. Ασία, στη Κορέα, στον Περσικό ή στη Βοσνία, δεν πήγαν για το καλό το δικό μας;)

«Έτσι νόμιζαν εκείνοι κι έτσι θα νομίζουν κι αυτοί που θα παν αλλού. Πάντα όμως θα σκοτώνονται για ξένα συμφέροντα. Εγώ όμως, σας συμβουλεύω: Ποτέ μην αφαιρέσετε τη ζωή συνανθρώπων σας, για τίποτε στο κόσμο».

«Ατοίντς ο Θεόν έστειλένατς για ν' ανοίγνε το μάτε μου» μονολόγησε ο Γιωρκίας.

Μια «κορώνα» από τορθημικό ροχαλητό του δημάρχου, ξέφυγε στην ατμόσφαιρα και διέκοψε την απόλυτη ησυχία με την οποία, όλη αυτή την ώρα, οι ακροατές παρακολουθούσαν την ομιλία. Η κορώνα αυτή, έδωσε τη λύση και στο πρόβλημα του δημάρχου.

«Η κούραση μας κατέβαλε όλους. Γι' αυτό, παρακαλώ, να αποσυρθούμε τώρα για λίγη ξεκούραση και σας υπόσχομαι ότι, αύριο στην εκκλησία, θα σας πούμε περισσότερα και σπουδαιότερα πράγματα».

Η πρόταση του Αριστοτέλη, φάνηκε ιδιαίτερα ικανοποιητική στο δήμαρχο, ο οποίος αμέσως σηκώθηκε και με ένα πλατύ χαμόγελο, χαιρέτησε ένα ένα τα τιμώμενα πρόσωπα, σφίγγοντάς τους θερμά και εγκάρδια το χέρι.

Ακολούθησε ο παπα –Χρήστος ο οποίος χαιρετώντας τους επανέλαβε τη πρόταση για το αυριανό ραντεβού. Το ίδιο έπραξαν και οι υπόλοιποι χωρικοί και με αισθήματα ενθουσιασμού και συμπάθειας, όλοι μαζί αποχώρησαν.

Με πρόσωπα που έλαμπαν από χαρά, ο Γιωρκίας με τη Παρθένα, πανευτυχείς για τη μεγάλη τύχη που σημάδεψε το

σπιτικό τους, όταν έμειναν πλέον μόνοι, οδήγησαν τους φιλοξενούμενους στα κρεβάτια τους, θεωρώντας τους φίλους – συγγενείς και μέλη της οικογένειάς τους.

Ήταν τόση η αϋπνία και η κούραση του ταξιδιού και του γλεντιού που ακολούθησε, ώστε, μόνο ο ήχος της καμπάνας για τη Θεία λειτουργία, μπόρεσε να τους ξυπνήσει.

Θυμήθηκαν το ραντεβού με τον παπά και σηκώθηκαν. Περιποιήθηκαν τη γενειάδα τους, πλύθηκαν, φόρεσαν τον καθαρό και σιδερωμένο μανδύα, αφού η κυρα – Παρθένα από βραδύς φρόντισε να πλύνει και να σιδερώσει και βγήκαν όλοι μαζί στην αυλή, για τον πρωινό καφέ που τους ετοίμασε η οικοδέσποινα.

Εκεί, μια μεγάλη έκπληξη τους περίμενε: Βγαίνοντας αντίκρισαν στο δρόμο ένα τεράστιο πλήθος να τους χαιρετά με ενθουσιασμό. Πολλές τηλεοπτικές κάμερες ήταν στραμμένες πάνω τους και δημοσιογράφοι με τα μικρόφωνα στο χέρι τους περίμεναν.

Η είδηση αυτού του σπάνιου και ανεπανάληπτου φαινομένου, με ιλιγγιώδη ταχύτητα απλώθηκε παντού. Από χείλη σε χείλη, από τηλέφωνο σε τηλέφωνο, έφτασε στα ΜΜΕ και από κει, έκανε το γύρω του κόσμου. Ξαφνικά και αναπάντεχα, το σπίτι του Γιωρίκα έγινε το επίκεντρο της οικουμένης.

Από νωρίς, το απόγευμα του Σαββάτου και όλη τη νύχτα, κατέφθαναν στη Βεργίνα, άνθρωποι από κάθε γωνιά της γης. Επιστήμονες –φιλόσοφοι –πολιτικοί –καλλιτέχνες –διασημότητες, αλλά και απλοί άνθρωποι από την Ελλάδα και όλο τον κόσμο.

Γέμισαν οι δρόμοι, οι πλατείες, τα δημοτικά κτίρια, ακόμη και τα χωράφια γύρω από τον οικισμό, όπου στήθηκαν αμέτρητες σκηνές και μεταβλήθηκαν σε απέραντα υπαίθρια πάρκινγκ.

Όλοι μιλούσαν για τη μεγάλη τύχη του Γιωρίκα και της

Παρθένας και δεν ήταν λίγοι αυτοί που τους ζηλευαν. Οι αρχές του νομού, ο σεβασμιότατος μητροπολίτης και εκπρόσωποι όλων των υπηρεσιών και κοινωνικών φορέων, βρίσκονταν στην εκκλησία και περίμεναν με αγωνία τους πρωτοπόρους δασκάλους και σοφούς της αρχαίας Ελλάδος, καθώς και τους διάσημους πλέον, οικοδεσπότες τους.

Με πολλή δυσκολία οι αρχές ασφαλείας, άνοιγαν διάδρομο ανάμεσα στο πλήθος που ζητωκραύγαζε και επευφημούσε. Χρειάστηκαν τριάντα λεπτά της ώρας, για να διανύσουν την απόσταση διακοσίων περίπου μέτρων που χωρίζουν την εκκλησία από το σπίτι του Γιωρίκα.

Επιτέλους έφτασαν! Κάποιος υπεύθυνος τους οδήγησε στο εσωτερικό της εκκλησίας και τους τοποθέτησε στις θέσεις τους: Οι δάσκαλοι τοποθετήθηκαν αριστερά, ακριβώς απέναντι από τον Μητροπολίτη. Ο Γιωρίκας με τη Παρθένα στη μέση, λίγα βήματα πιο πίσω από τον άμβωνα και πίσω τους οι επίσημοι.

Κατά τη διάρκεια της δοξολογίας, ο Μητροπολίτης, στη προσπάθειά του να επιβληθεί και να εντυπωσιάσει, έριξε πολλές φορές το αετίσιο βλέμμα του, πάνω στους προσκεκλημένους, κοιτάζοντάς τους κατάματα.

Κάτι παρόμοιο έκανε και ο Γιωρίκας: Κοίταζε, πότε το Μητροπολίτη και πότε τους δασκάλους. « Όσο τους κοίταζα» λέει από τότε «η μεταξύ τους διαφορά μεγάλωνε διαρκώς. Τη γοητεία και τη λάμψη που έβγαιναν μέσα από τους απλοϊκούς και λιτούς μανδύες, δεν μπορούσαν να επισκιάσουν, ούτε τα χρυσοκέντητα άμφια, ούτε οι βαρύτιμοι σταυροί με τις χοντρές αλυσίδες που κρέμονταν στο στήθος του δεσπότη, ούτε η αστραφτερή και γεμάτη πετράδια μήτρα του, μα ούτε η μεγάλη και βαριά ποιμαντορική ράβδος, που κρατούσε σφιχτά στο χέρι. Ο Θεός έστειλε αυτούς τους ανθρώπους σε μένα, γιατί από τότε κατάλαβα την αξία της απλότητας και της ταπεινοφροσύνης: Δείχνουν τον άνθρωπο όπως εί-

ναι, γνήσιο και αληθινό» λέει ο Γιωρζίκας όπου βρεθεί.

Όταν τελείωσε η δοξολογία, ο Μητροπολίτης πλησίασε το μικρόφωνο. Στην αρχή της ομιλίας του, ανέλυσε τη σημασία της γιορτής των Αγίων Πάντων που γιόρταζαν. Κατόπιν, ανέγνωσε εγκύκλιο του Μακαριότατου αρχιεπισκόπου με την οποία καλούσε τους πιστούς να σταθούν στο πλευρό των αρχιερέων, για να αντιμετωπίσουν από κοινού τις σκοτεινές δυνάμεις που θέλουν να διαλύσουν τη Χριστιανική πίστη και να απομακρύνουν τους ανθρώπους από το Θεό.

Την κατανυκτική ατμόσφαιρα, διατάραξαν οι ενθουσιώδεις εκδηλώσεις, στις οποίες ξέσπασε αυθόρμητα το ακροατήριο, όταν ο Μητροπολίτης έδωσε το λόγο στους προσκεκλημένους. Είχε πληροφορηθεί από τον παπά, ότι είναι υποστηρικτές της εκκλησίας, γεγονός το οποίο θέλησε να εκμεταλλευτεί, λόγω της τεράστιας κοσμοσυρροής.

Πρώτος πήρε το λόγο ο Αριστοτέλης.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

«Από αυτά που είδα και άκουσα σήμερα, σ' αυτόν εδώ το χώρο, κατάλαβα ότι έχετε ένα σοβαρότατο πρόβλημα: Αναζητάτε διαρκώς και επίμονα το Θεό.

Εγώ, από μελέτες που έκανα και την εμπειρία που απέκτησα μετά το θάνατό μου, είμαι σε θέση να σας δώσω μερικά χρήσιμα στοιχεία, που θα σας βοηθήσουν να τον προσδιορίσετε:

Πριν από τη δημιουργία του σύμπαντος, υπήρχε το απέραντο χάος με το απόλυτο σκοτάδι. Όταν εμφανίστηκε ο Θεός, περιφερόταν από τη μια άκρη στην άλλη. Πότε γινόταν αστραπή και πότε δυνατός άνεμος.

Όμως, μέσα σ' αυτό δεν ήταν μόνος. Μαζί του είχε το δίδυμο αδελφό του, το χρόνο. Αυτός, από μακριά παρακολουθούσε τις δραστηριότητες του Θεού και τις συνεχείς μεταμορφώσεις του και ζήλευε τις ικανότητες και τα προτερήματά του, που ο ίδιος δεν είχε την τύχη ν' αποκτήσει. Γι' αυτό τον φθονούσε και προσπαθούσε να βρει τρόπο να τον βγάλει από τη μέση, για να μείνει μόνος και κυρίαρχος του χάους.

Ο παντογνώστης Θεός, που γνώριζε τις επιθυμίες και τις απόκρυφες σκέψεις του αδελφού του, πάντα τον απέφευγε. « Αυτό όμως», σκέφτηκε, «δεν θα έπρεπε να συνεχίζεται επ' άπειρο». Σχεδόν αμέσως βρήκε τη λύση:

Μεταμορφώθηκε σε μια πελώρια σφαίρα κι έμεινε ακίνητος στο κέντρο του χάους. Τότε, ο χρόνος πίστεψε ότι βρήκε την ευκαιρία να τον εξοντώσει. Ο Θεός, που παρακολουθούσε τις κινήσεις του και γνώριζε τη σκέψη του, αυτοσυγκεντρώθηκε και τη στιγμή που ο χρόνος ήταν έτοιμος να βυθίσει το κοφτερό σπαθί του στα σπλάχνα του αδελφού του,

απελευθέρωσε όλες του τις δυνάμεις. Από τη φοβερή έκρηξη που ακολούθησε, διαμελίστηκαν και οι δυο. Τα κομμάτια τους σκορπίστηκαν σ' όλο το χάος. Έτσι δημιουργήθηκε το σύμπαν.

Από τότε, ο χρόνος κατάλαβε ότι ο Θεός, ήταν ισοδύναμός του, αλλά και αήττητος. Όμως, ποτέ δεν έγινε ευτυχισμένος. Έβλεπε το Θεό να χαίρεται, να δημιουργεί και τα σκορπισμένα κομμάτια της καρδιάς του, να φωτίζουν το σύμπαν, όπου λίγο πριν επικρατούσε μόνο χάος κι απόλυτο σκοτάδι.

Εκτός από την αδυναμία δημιουργίας, μια σκέψη βασάνιζε το χρόνο, που τον έκανε υπερβολικά δυστυχισμένο: Δεν μπορούσε να συμβιβαστεί με την ιδέα ότι, ποτέ δεν θα γευτεί το αίσθημα της ικανοποίησης του ισχυρού και του νικητή, που γι' αυτόν ήταν η μοναδική του επιθυμία, το κρυφό και ανελέητο πάθος.

Ο παντοδύναμος και φιλεύσπλαχνος Θεός, από αγάπη προς τον αδελφό του, ικανοποίησε την ενδόμυχη και βασανιστική του επιθυμία: Διέθεσε λίγη ποσότητα από την ύλη του σώματός του και ελάχιστη από την ενέργειά του και δημιούργησε στο πλανήτη γη –πιθανόν και κάπου αλλού –αυτό το πανέμορφο και φανταστικό κόσμο που μας περιβάλλει. Σ' αυτό τον κόσμο κατέστησε μοναδικό κυρίαρχο τον αδελφό του το χρόνο.

Κανένα από τα δημιουργήματα του Θεού πάνω στη γη, δεν μπορεί να αντισταθεί στη δύναμή του. Τα πάντα με το χρόνο, φθείρονται, γηράσκουν και πεθαίνουν.

Όμως ο Θεός, με έναν έξυπνο και ευχάριστο τρόπο, αντικαθιστά έγκαιρα τα θύματά του. Από τότε, ο χρόνος βρίσκεται σε διαρκή απασχόληση και ζει ευτυχισμένος γιατί, κάθε φορά που καταβάλλει έναν οργανισμό, ζει με τη ψευδαίσθηση ότι νίκησε το Θεό.

« Α τώρα δέσκαλε κατ α ρωτώ σε: Ο Θεόν επήκε μας μόνο

και μόνο να τρώει μας και να ευχαριστάται ο χρόνος;» (τώρα δάσκαλε κάτι θα σε ρωτήσω: Ο Θεός μας έπλασε μόνο και μόνο να μας φάει και να ευχαριστηθεί ο χρόνος;), ρώτησε ο Γιωρίκας

«Όλα τα πλάσματα που υπάρχουν στη γη, τα έκανε ο Θεός για να τρώει το ένα το άλλο και όσα μένουν στο τέλος να τα τρώει ο αδελφός του»

«Και για τε μας ξάι κι λυπάται;» (και για μας καθόλου δεν λυπάται;)

«Όχι, δεν λυπάται, γιατί ξέρει ότι, όταν πεθάνουμε, δεν χανόμαστε»

«Εσύ πα πιστεύς σι δευτέραν παρουσία και σο παράδεισον;» (και εσύ πιστεύεις στη Δευτέρα Παρουσία και στο Παράδεισο;)

«Όχι, δεν πιστεύω στη Δευτέρα παρουσία και στο Παράδεισο. Αυτά τα λένε αυτοί που έστειλαν τα παιδιά σας στην Ινδία, στη Μ. Ασία, στη Κορέα, στο Περσικό, στη Βοσνία και χάθηκαν» απάντησε με κατηγορηματικό ύφος ο Αριστοτέλης.

Το αίμα ανέβηκε απότομα στο κεφάλι του Μητροπολίτη και τα μάτια του έβγαζαν φωτιές. Ήταν έτοιμος να επιτεθεί στον ομιλητή, αλλά δεν τόλμησε γιατί φοβήθηκε τις χιλιάδες λαού, που άκουγαν από τα μεγάφωνα και διαρκώς χειροκροτούσαν και ζητωκραύγαζαν.

Ο Αριστοτέλης, αδιαφορώντας προκλητικά για τη δυσφορία του Μητροπολίτη, συνέχισε: «Πρέπει να γνωρίζεται ότι ο Θεός, χάριν του αδελφού του, έφερε στο κόσμο τον άνθρωπο κι όλα τα πλάσματα. Από την αγάπη του προς τον άνθρωπο, χάρισε σ' αυτόν τις αισθήσεις για να χαίρεται την όμορφη φύση και τη λογική για να βρίσκει τον τρόπο να επιβιώνει και να παρατείνει τη παραμονή του στη γη. Σα πεθάνει όμως δεν λυπάται, γιατί γνωρίζει ότι, μετά το θάνατο, αρχίζει μια νέα δημιουργική διαδικασία: Η διαδικασία της αποσύνθε-

σης, κατά την οποία η ύλη του σώματός του αλλάζει κατάσταση, γίνεται όμοια με την ύλη του Θεού κι επιστρέφει σ' αυτόν, από τον οποίο τη δανείστηκε. Σας ευχαριστώ πολύ», είπε κι έκανε ένα βήμα πίσω, παραχωρώντας στο Σωκράτη τη θέση του στο μικρόφωνο.

Τα φλας των φωτογράφων άστραψαν και τα παρατεταμένα χειροκροτήματα, ακόμη και μέσα στην εκκλησία, δημιούργησαν μια πανηγυρική και ευχάριστη ατμόσφαιρα.

Οι μόνοι που δεν χάρηκαν αυτές τις στιγμές, ήταν ο Μητροπολίτης και ο παπα -Χρήστος. Ιδιαίτερα ο Μητροπολίτης, έδειχνε εξαιρετικά ανήσυχος και χλωμός. Από κατακόκκινος που ήταν λίγο πριν, εξ αιτίας του θυμού του, έγινε κίτρινος σαν το λεμόνι.

Η έντονη επιθυμία του πολυπληθούς κοινού, να ακούσει τη φωνή του σοφού δασκάλου και να ρουφήξει σα σφουγγάρι λίγη από τη σοφία του, διέκοψε τις εκδηλώσεις ενθουσιασμού και μια νεκρική σιγή απλώθηκε παντού.

Με κοιμμένη την ανάσα, ακούγανε τα λόγια του Σωκράτη και καθώς αυτά έφταναν σ' αυτιά τους, αυτοί, λες και ήταν μαθητές του δημοτικού, έδειχναν (ίσως και να ήταν έτσι) σα να τ' άκουγαν για πρώτη φορά.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ

«Εμείς, αλλά και πολλοί άλλοι σπουδαίοι φιλόσοφοι των Αθηνών, μελετώντας τα ουράνια σώματα, ανακαλύψαμε τα μυστικά της αδιάκοπης ύπαρξής τους: Η συμμετρία, η ακρίβεια, ο ρυθμός, το μέτρο και η αρμονία, είναι τα όπλα με τα οποία ο Θεός, αμύνεται και εξουδετερώνει τη φθοροποιό και καταστροφική μανία του χρόνου.

Δεν ήταν δύσκολο πλέον για μας, να καταλάβουμε ότι τα στοιχεία αυτά, είναι οι αρετές του Θεού. Με αυτές, ο Θεός στέλνει στους ανθρώπους ένα μήνυμα και τους δείχνει τι πρέπει να κάνουν για να κερδίσουν μια ευτυχισμένη και παρατεταμένη διαμονή πάνω στη γη, αλλά και να βρουν το δρόμο να τον πλησιάσουν και να τον γνωρίσουν.

Αυτές τις αρετές του Θεού, τις ονομάσαμε «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» και προσπαθήσαμε να τις κάνουμε πεποιθήση στο λαό και πράξη στη καθημερινή μας ζωή.

«Παν μέτρον άριστο και σεβασμό στα ατομικά δικαιώματα», λέγαμε και ξαναλέγαμε στο κόσμο, προκειμένου να εξασφαλίσουμε κοινωνική ειρήνη και αρμονική συνύπαρξη με το περιβάλλον, αλλά και μεταξύ μας.

Για να εμπεδώσουμε τη δημοκρατία, αγωνιστήκαμε με πάθος αντιμετωπίζοντας σκληρούς και δόλιους αντιπάλους. Η πίστη μας στις ηθικές αξίες και στις αρχές της δημοκρατίας, ήταν τα όπλα που χρησιμοποιούσαμε ενάντια στην ισχύ του χρήματος, στη μισαλλοδοξία, στη μηχανορραφία και στο σκοταδισμό.

Οι αφεντάδες αντίπαλοί μας που δεν ήθελαν να χάσουν τους δούλους και τα προνόμια τους, χρησιμοποιούσαν κάθε ύπουλο και υποχθόνιο μέσο, προκειμένου να μας εξοντώ-

σουν. Μας λοιδόρησαν, μας απείλησαν και μας συκοφάντησαν. Εξ αιτίας μας βαριάς συκοφαντίας που εκτόξευσαν εναντίον μου – όπως πιθανότατα να γνωρίζετε – ήπια το κώνιο για να αποδείξω την αθωότητά μου.

Αναγκαστήκαμε να συμβιβαστούμε με την ιδέα της αρμονικής συνύπαρξης με τους πολέμιους της δημοκρατίας, γιατί πιστεύαμε ότι, ο πόθος για τη λευτεριά, σε συνδυασμό με το σπόρο που ρίξαμε, θα δώσουν μια τεράστια δύναμη, η οποία, μια μέρα, θα σπάσει τα δεσμά των δούλων.

Όμως, οι έχοντες και κατέχοντες, προνομιούχοι της άρχουσας τάξης, έβρισκαν τρόπους να διαβρώνουν και να καταλύουν τη δημοκρατία. Δημιουργούσαν πάντα ενοχές και ψευτοδιλήμματα στο λαό. Κάθε φορά που αισθάνονταν ότι απειλούνταν ή περιοριζόνταν τα άνομα συμφέροντά τους, κινδυνολογούσαν. Τα κάλυπταν με μανδύα για να μη διακρίνονται κι επάνω του έγγραφαν κινδύνους».

«Δάσκαλε, ξαν κατ' αρωτώ εσέν πα: Ατώρα με τα ταυτότητας ντο είπε μας και ο δέσποτας, το έθνοσίν μουν, η γλώσσα μουν, η θρησκεία μουν, τα παραδόσεις και τα πανηγύρε μουν, κι κινδυνεύνε;» (Δάσκαλε, πάλι κάτι θα ρωτήσω κι εσένα: Τώρα με τις ταυτότητες, όπως μας είπε και ο δεσπότης, το έθνος μας, η γλώσσα μας, η θρησκεία μας, οι παραδόσεις και τα πανηγύρια μας δεν κινδυνεύουν;), ρώτησε ο Γιωρίκας διακόπτοντας και το Σωκράτη.

«Την αλήθεια θα τη βρείτε μόνοι σας, αν χρησιμοποιήσετε το μυαλό και τη λογική. Απ' όσα όμως είδαμε στο δρόμο μας, μέχρι να φτάσουμε δω, καταλάβαμε ότι είστε μόνο για τα πανηγύρια.

Είμαστε ιδιαίτερα ευτυχείς, που βλέπουμε ότι η δουλεία ανήκει πλέον στο μακρινό παρελθόν. Ο σπόρος που ρίξαμε τότε φύτρωσε και έδωσε καρπούς, τους οποίους χαίρονται και απολαμβάνουν οι άνθρωποι. Ελπίζουμε ότι ο καινούριος σπόρος που ρίξαμε σήμερα, κάποτε κι αυτός θα φυτρώσει

και θα καρποφορήσει, για να χαρίσει στους ανθρώπους του μέλλοντος χαρά κι ευτυχία.

Τελειώνοντας τη σύντομη ομιλία μου, ήθελα να σας πω μόνο τούτο: Να χρησιμοποιείτε πάντοτε τη λογική που σας χάρισε ο Θεός. Κάντε πράξη τις αρχές της δημοκρατίας, γιατί είναι θεόσταλτες κι εμπνευσμένες από τις αρετές του. Όσοι στερούνται δημοκρατικής συνείδησης, δεν έχουν το δικαίωμα να επικαλούνται το Θεό, γιατί έτσι Τον υποτιμούν και Τον εμπαίζουν. Οι δημοκρατικά σκεπτόμενοι, δεν βλέπουν τους συνανθρώπους τους, αγαπούν και σέβονται τον κόσμο που τους περιβάλλει κι αυτός κατ' επέκταση είναι ο ίδιος ο Θεός.

Γι' αυτό, κάντε θρησκεία σας τη δημοκρατία. Μόνο έτσι θα ικανοποιήσετε και θα ευχαριστήσετε το Θεό», είπε ο Σωκράτης και παραχώρησε τη θέση του στο Πλάτωνα.

Πέρασαν αρκετά λεπτά της ώρας, χωρίς ο Πλάτων να μπορεί να αρθρώσει λέξη. Η λαοθάλασσα που διαρκώς μεγάλωνε, ξέσπασε αυθόρμητα σ' ένα μεθυστικό παραλήρημα ενθουσιασμού και χειροκροτημάτων.

Όταν σιγά –σιγά άρχισαν να κοπάζουν, ακούστηκε επιτέλους και η φωνή του Πλάτωνα.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΑ

«Στην εποχή μας η δημοκρατία σπαρασσόταν από το δυσάρεστο φαινόμενο της δουλείας.

Παρά τις γενναίες και φιλότιμες προσπάθειες που καταβάλλαμε, όπως σας είπε και ο Σωκράτης, δεν μπορέσαμε ν' απαλλάξουμε τη Κοινωνία των Αθηναίων απ' αυτό το φαινόμενο, που υποτιμά τον άνθρωπο και τον κατατάσσει στη κατηγορία των άψυχων πραγμάτων.

Όμως, εκτός απ' αυτή τη μορφή δουλείας, υπάρχει και μια άλλη πιο βάρβαρη και πιο επικίνδυνη, απ' την οποία δυστυχώς κι εσείς δεν γλιτώσατε. Φαίνεται ότι οι ισχυροί δεσμώτες, βρίσκουν πάντα τρόπο να παίρνουν από το λαό, όσα τους χρειάζονται και δεν μπορούν με άλλο τρόπο να τα αποκτήσουν: Τη δύναμη της εξουσίας, με την οποία επιβάλλουν τη κοινωνική τους καταξίωση και τα αγαθά, για να ζουν πλουσιοπάροχα.

Με τη μορφή αυτή δουλείας, το θύμα δεν αλυσοδένεται σωματικά. Κινείται και δραστηριοποιείται ελεύθερα. Αλυσοδένεται όμως πνευματικά και το αναγκάζει να προσφέρει στο Κύριό του τις υπηρεσίες και τους καρπούς των κόπων του, με τη θέλησή του.

Η πνευματική δουλεία είναι πολύ πιο επικίνδυνη από τη σωματική, γιατί ο δούλος δεν έχει καμία ελπίδα σωτηρίας, αφού η δουλεία γίνεται συνήθεια και τον ευχαριστεί.

Την απάνθρωπη αυτή μορφή δουλείας, την επέβαλλαν με ένα πολύ έξυπνο τρόπο: Στην αρχή «βάφτισαν» τη φθοροποιό δράση του χρόνου και την αδυναμία των ανθρώπων να χειραγωγήσουν και να περιορίσουν στο μέτρο του άριστου, τις ορέξεις και τις ακόρεστες επιθυμίες τους (που είναι η γε-

νεσιουργός αιτία όλων των προβλημάτων τους) σε σατανά, διάβολο ή εωσφόρο, που επιβουλεύεται διαρκώς την ακεραιότητα του ατόμου. Κατόπιν, έπεισαν τους ανθρώπους ότι είχαν τη δύναμη και τη χάρη του Θεού να τους προφυλάξουν από το σατανά, να τους γιατρέψουν και να λύσουν τα προβλήματά τους. Αυτό είναι απάτη, γιατί την ίδια δύναμη και την ίδια χάρη έχουν όλοι οι άνθρωποι, όταν χρησιμοποιούν τη λογική.

Μάθετε επίσης ότι ο Θεός, βρίσκεται δω κοντά σας, δίπλα σας, στο χώμα που πατάτε και δεν επιζητεί τίποτε από όλα αυτά τα ανόητα που πράττετε. Ένα μόνο πράγμα θέλει ο Θεός από τον άνθρωπο: Να μην αφήνει άλλον να σκέφτεται για λογαριασμό του και μη ξεχνάτε ότι ο Θεός, δεν τιμωρεί, δεν συγκινείται και δεν δωροδοκείται.

«Αίσχος –αίσχος» βροντοφώναξε με οργή και μίσος ο Μητροπολίτης, σηκώνοντας ψηλά τη ποιμαντορική του ράβδο.

«Έξω οι άπιστοι από τον οίκο του Θεού», φώναξε πιο δυνατά ο παπα –Χρήστος, αρπάζοντας μια εικόνα από το εικονοστάσι της Ωραίας Πύλης. Κι οι δυο μαζί κινήθηκαν απειλητικά εναντίον των δασκάλων.

Και οι εκκλησιαζόμενοι όμως, δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια: Αρκετοί από αυτούς, στη θέα των απειλητικών διαθέσεων των δύο ιερωμένων, καθώς και ορισμένων επιτρόπων, προκειμένου να προστατέψουν τους δασκάλους, έκαναν με τα σώματά τους ένα κλοιό γύρω τους.

Πρώτος και καλύτερος ο Γιωρίκας, που μπήκε μπροστά στο Μητροπολίτη φωνάζοντας: «Δέσποτα κατήβασον το ραβδίν γιατί α πέρατο α σα σέρρες» (Δέσποτα, κατέβασε το ραβδί γιατί θα το πάρω από τα χέρια σου).

Όλα έδειχναν ότι η σύγκρουση μεταξύ των δύο ανδρών ήταν αναπόφευκτη. Ευτυχώς όμως, τη τελευταία στιγμή, ο κίνδυνος αποσοβήθηκε με τη σωτήρια επέμβαση του παπα

- Χρήστου, ο οποίος όρμησε πάνω στο Γιωρίκα –σα μαινόμενος ταύρος –και με μια γρήγορη κίνηση, του κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι, με την εικόνα που κρατούσε.

Με το βίαιο αυτό τρόπο, διακόπηκε το όνειρο, ο εφιάλτης ή το «θεόσταλτο» όραμα, όπως το αποκαλεί ο ίδιος που τον οδήγησε στο χώρο της εκκλησίας όπου και τερματίστηκε.

Ο ίδιος χώρος έλαχε να είναι ταυτόχρονα και η αφετηρία όλων των εξίσου τραγικών, αλλά και δραματικών γεγονότων, που έζησε ο Γιωρίκας, μετά την αφύπνισή του. Μόνο που τώρα, σε αυτό το χώρο, οδηγήθηκε εν αγνοία του και παρά τη θέλησή του.

Για να γίνουν κατανοητά τα πραγματικά και αληθινά γεγονότα, που έζησε ο Γιωρίκας μετά την αφύπνισή του, τα οποία άλλαξαν τη ζωή του και τον έκαναν παγκοσμίως γνωστό και διάσημο, πρέπει να γυρίσουμε στην αρχή της ιστορίας μας, την οποία, μέχρις εδώ, μας περιέγραψε ο ίδιος, με κάθε λεπτομέρεια:

Είδαμε λοιπόν το Γιωρίκα, το σούρουπο του Σαββάτου, ξαπλωμένο στο καναπέ του σαλονιού, να παρακολουθεί το βραδινό δελτίο ειδήσεων. Εκεί αποκοιμήθηκε.

Τη Κυριακή το πρωί, επειδή άργησε να σηκωθεί –κάτι που δεν συνέβαινε ποτέ –πήγε η Παρθένα να τον ξυπνήσει για τον πρωινό καφέ που του ετοίμασε. Όσο και να προσπάθησε, με φωνές και σκουντήματα, στάθηκε αδύνατο να τον ξυπνήσει.

Το μυαλό της τότε πήγε στο κακό και σε έξαλλη κατάσταση από τη ταραχή της, ουρλιάζοντας βγήκε έξω, καλώντας τους γείτονες σε βοήθεια. Μετά, έντρομη πήγε στο τηλέφωνο και κάλεσε το γιατρό. Αυτός ήρθε αμέσως.

Στην αρχή, προσπάθησε να τον συνεφέρει με μαλάξεις και τεχνητές αναπνοές, μα δε τα κατάφερε. Εξετάζοντάς τον στη συνέχεια, διαπίστωσε ότι ήταν πλέον νεκρός και βεβαίωσε

το θάνατό του.

Το επόμενο 24ωρο, πλήθος κόσμου κατέφθανε στο σπίτι του, όχι για να γλεντήσουν και να χορέψουν, αλλά για να συλλυπηθούν και να συμπαρασταθούν στους οικείους του, για τον άδικο και ξαφνικό θάνατό του.

Τραγική φιγούρα του συμβάντος η γυναίκα του η Παρθένα, η οποία όλες αυτές τις δύσκολες ώρες, μαυροφορεμένη, δίπλα στο προσκέφαλο του Γιωρίκα, έκλαιγε και μοιρολογώντας περιέγραφε τις λύπες και τις χαρές που πέρασε μαζί του.

Τη Δευτέρα, στις δέκα το πρωί, όπως όριζε η άδεια ταφής, οι συγγενείς, οι φίλοι και όλοι οι κάτοικοι της Βεργίνας, συνόδεψαν τη σωρό του για τη νεκρώσιμη ακολουθία. Κατά τη διάρκεια αυτής, συνέβη ένα από τα πιο σπάνια και δραματικά γεγονότα, που συμβαίνουν στην ανθρωπότητα:

Όσοι βρίσκονταν γύρω από το φέρετρο, είδαν τα μάτια του Γιωρίκα ν' ανοίγουν κι αυτός να επανέρχεται στη ζωή. Οι σκηνές πανικού που ακολούθησαν είναι απεριγράπτες: Πολλοί, έντρομοι, πατώντας ο ένας πάνω στον άλλο, όρμησαν προς την έξοδο.

Ο Γιωρίκας, όταν ανέκτησε τις αισθήσεις του και κατάλαβε πού βρίσκεται, χωρίς να γνωρίζει ακόμα το γιατί, αντικρίζοντας απέναντί του τον παπα –Χρήστο, πετάχτηκε από το φέρετρο. Επηρεασμένος από το όνειρο, όρμησε με λύσσα εναντίον του, τον άρπαξε από τα γένια, τον έριξε κάτω κι άρχισε να τον χτυπά με μανία.

Όσπου να συνειδητοποιήσουν οι παρευρισκόμενοι τι συμβαίνει και ν' αποσπάσουν τον παπά από τα χέρια του Γιωρίκα, ο παπα –Χρήστος έγινε κατάμαυρος από το ξύλο. Χρειάστηκε να τον μεταφέρουν στο Νοσοκομείο, γιατί τα τραύματά του ήταν βαθιά κι επικίνδυνα για τη ζωή του.

Είδαν κι έπαθαν τα παιδιά του και ο εξάδελφός του ο δήμαρχος, να τον πείσουν ότι τον πήγαν στην εκκλησία για

να τον κηδέψουν, γιατί τον θεωρούσαν νεκρό. Όμως, όπως αποδείχτηκε, ο Γιωρίκας δεν ήταν νεκρός, αλλά περιέπεσε σε πρωτοφανή κατάσταση νεκροφάνειας, την οποία ούτε ο γιατρός μπόρεσε να διαγνώσει.

Με το όνειρό του πραγματοποιήθηκε πέραν των άλλων και η κρυφή επιθυμία του: Να δείρει δηλαδή, τον παπα –Χρήστο, γιατί κάθε χρόνο του έκλεβε, όπως ισχυρίζεται, μέρος του χωραφιού του, με το οποίο συνορεύει το χωράφι του παπά.

Η είδηση, για το σπάνιο αυτό περιστατικό της νεκροφάνειας, αλλά και του ξυλοδαρμού του παπά, δεν ήταν δυνατό να κρατηθεί στα όρια της Βεργίνας αλλά και του Νομού ολόκληρου. Με ταχύτητα αστραπής απλώθηκε παντού, έφτασε στα ΜΜΕ και από εκεί έκανε το γύρω του κόσμο.

Το σπίτι του Γιωρίκα ξαφνικά και αναπάντεχα έγινε το επίκεντρο –αυτή τη φορά στην πραγματικότητα –της υψηλίου. Πέρασε μάλιστα στους τουριστικούς χάρτες μαζί με τα αξιοθέατα και τ' αρχαιολογικά ευρήματα της περιοχής.

Για πολλές μέρες, οπερατέρ με τις τηλεοπτικές κάμερες και δημοσιογράφοι απ' όλο τον κόσμο, κατέφθαναν στη Βεργίνα και ζητούσαν συνέντευξη, τόσο για το περιεχόμενο του ονείρου, όσο και για τα γεγονότα της νεκροφάνειας και του ξυλοδαρμού.

Ο καλοκάγαθος Γιωρίκας, ανταποκρινόταν σ' όλους με ευχαρίστηση, πλημμυρισμένος από ηρωική περηφάνια. Έγινε ο πιο διάσημος άνθρωπος του πλανήτη, αφού σ' όλα τα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων ο «Γιωρίκας» ήταν η πρώτη είδηση.

Ξένοι και ντόπιοι τουρίστες που μέρα με τη μέρα γίνονταν όλο και περισσότεροι, έρχονταν στη Βεργίνα να τον γνωρίσουν, να μάθουν από τον ίδιο τις περιπέτειές του και να τον απαθανάτισουν.

Όλα αυτά τα κωμικοτραγικά, αλλά και τα ευχάριστα, μα

περισσότερο τα λόγια των δασκάλων που καταγράφηκαν με ανεξίτηλα γράμματα στο μυαλό του και τη ψυχή του, επηρέασαν πάρα πολύ το Γιωρίκα. Άλλαξαν τη ζωή του, τις συνήθειές του, το χαρακτήρα του, ακόμη και την εξωτερική του εμφάνιση:

Άφησε μακριά γενειάδα, παρόμοια με αυτή του Αριστοτέλη, τον οποίο συμπαθούσε περισσότερο απ' τους άλλους, κυρίως λόγω καταγωγής. Ντύνονταν απλά, μ' ένα κομψό και καλοραμμένο απ' τη Παρθένα μανδύα, όπως και τα ινδάλματά του και φορούσε στα πόδια του σανδάλια, ίδια με τα δικά τους.

Απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, γύριζε στις πλατείες και στους αρχαιολογικούς χώρους κι εξιστορούσε στους τουρίστες, όσα είδε στον ύπνο του, αυτά που είπαν οι δάσκαλοί του και 'κείνα που διαδραματίστηκαν με τον παπά στην παραλίγο κηδεία του.

Ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσε, σ' όσους τον γνώριζαν, η αλλαγή στο χαρακτήρα και στη συμπεριφορά του. Εφάρμοζε κατά γράμμα όλες τις συμβουλές των αγαπημένων του δασκάλων, μέχρι και το μυαλό του άρχισε να χρησιμοποιεί. Έτσι, έλυσε μόνος του όλα τα προβλήματα που τον απασχολούσαν. Σκεπτόμενος δε, βρήκε τη λύση που τον απάλλαξε απ' την ταλαιπωρία της ολόήμερης περιφοράς του στους δρόμους και τις πλατείες, καθώς και από τη κούραση των συνεντεύξεων και αδιάκοπων ομιλιών του: Κατέγραψε με κάθε λεπτομέρεια, αυτά που άκουσε απ' τους αρχαίους φιλοσόφους κι εξέδωσε βιβλία του μεταφρασμένα σε όλες τις γλώσσες. Από τότε, υποδέχεται τους τουρίστες στο σπίτι του, καθισμένος τα καλοκαίρια στο παχύ ίσκιο της κληματαριάς και τους χειμώνες στον αγαπημένο του καναπέ. Σχεδόν ποτέ, δεν τον ακούσαμε να διηγείται την ιστορία του, αρνείται ακόμη και όταν του το ζητούν. Έκτοτε, δείχνει τα βιβλία του και λέει με περηφάνια: «Μοναχόσιμ εσκέφτατα» (μόνος

μου τα σκέφτηκα).

Η όμορφη μονοκατοικία με τον αγαπημένο του καναπέ, έγιναν από τότε, αξιόλογα ιστορικά μνημεία γιατί από δω ξεκίνησε ο Γιωρίκας μόνος του, χωρίς στρατό, δίχως τοξότες και ιππείς και κατέκτησε τον κόσμο όλο. Εδώ πήρε τη σκυτάλη από τον Αλέξανδρο και συνέχισε το αναμορφωτικό έργο των λαών της γης. Έτσι, η έξυπνη ιδέα που σκέφτηκε ο Γιωρίκας, μόνος του, έκανε τους κατοίκους της Βεργίνας κι όλους τους Έλληνες, για μια ακόμη φορά περήφανους.

Σχεδόν όλους, γιατί η μέρα των Αγίων Πάντων θεωρήθηκε, απ' το Μητροπολίτη και το παπα –Χρήστο, ως αποφράδα ημέρα. Γι' αυτό, κάθε χρόνο την ίδια μέρα, ο Μητροπολίτης, τελεί στη Βεργίνα λιτανεία, περιφέροντας λάβαρα και εικόνες σ' όλο το χωριό.

Όταν η πομπή φτάνει στο σπίτι του Γιωρίκα, όλοι μαζί διαβάζουν με όλη τη δύναμη της φωνής τους, εξορκισμούς κι απευθύνουν αφορισμούς εναντίον του.

Ο Γιωρίκας, που τους περιμένει ήρεμος και καθιστός στο παχύ ίσκιο της κληματαριάς, ανεβαίνει τότε σε μια καρέκλα κι από κει φωνάζει κι αυτός όσο δυνατά μπορεί: «Δέσποτα, πε ό,τι θέλτς, όσο εγώ απές σ' αχούλιμ και σι καρδιάμ κρατώ ατά» (Δέσποτα, πες ότι θέλεις, όσο εγώ μέσα στο μυαλό και στη ψυχή μου κρατώ αυτά), δείχνοντας το βιβλίο του «Κανένα κι φοβούμαι» (Κανένα δεν φοβάμαι).

Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΙΚΑ

Η πνευματική και πολιτιστική προσφορά του Γιωρίκα στους λαούς των πέντε Ηπείρων, συνέβαλλε στη τεράστια οικονομική ανάπτυξη του τόπου, εξ αιτίας της μεγάλης προβολής της Βεργίνας και της χώρας μας. Εκτιμώντας τη μεγάλη προσφορά του, το δημοτικό συμβούλιο αποφάσισε να τον τιμήσει και να τον επιβραβεύσει.

Έτσι, επί τη ευκαιρία της συμπλήρωσης δέκα ετών, από τη σημαδιακή εκείνη μέρα, που ο ήλιος της Βεργίνας, άρχισε πάλι να φωτίζει τον κόσμο, ο δήμαρχος, σε συνεργασία με το Υπουργείο Πολιτισμού, οργάνωσαν μια μεγάλη τελετή προς τιμήν του.

Τα ΜΜΕ που ανακοίνωσαν το πολιτιστικό αυτό γεγονός, έκαναν πάλι το θαύμα τους: Εκατοντάδες χιλιάδες λαού, κατέκλυσαν ασφυκτικά όλους τους χώρους! Άνθρωποι με διαφορετική πατρίδα, γλώσσα, θρησκεία και πεποίθηση, ήταν μαζεμένοι εδώ, χωρίς καμιά απολύτως διάκριση μεταξύ τους.

Μια τεράστια εξέδρα, στήθηκε δίπλα στο Αρχαίο Θέατρο, ακριβώς από κάτω απ' τον ιερό βράχο του παλατιού. Αποκορύφωση των εορταστικών εκδηλώσεων ήταν, όπως συνήθως γίνεται, οι ομιλίες των διοργανωτών και εκπροσώπων του Κράτους.

Πρώτος πήρε το λόγο ο Δήμαρχος, ο οποίος αρχικά αναφέρθηκε στα οφέλη του δήμου και των κατοίκων, από την τουριστική και πολιτιστική ανάπτυξη του τόπου. Κατόπιν, εξήρε τον αδαμάντινο χαρακτήρα και τη προσφορά του Γιωρίκα.

Τη μεγαλύτερη όμως συγκίνηση και ικανοποίηση προκά-

λεσε η γενναία απόφαση του δημοτικού συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία πρόκειται να εγερθεί, στη κεντρική πλατεία του χωριού, ανδριάντας με τη προτομή του Γιωρίκα, καθώς και η μετονομασία της κεντρικής οδού, σε λεωφόρο «Γιωρίκα».

Δεύτερος ομιλητής, ήταν ο υπουργός Πολιτισμού, ο οποίος ανέπτυξε τα οφέλη και επεσήμανε την πρωτοπορία της χώρας μας στο διεθνή στίβο, εξ αιτίας της ευφυούς πρωτοβουλίας του Γιωρίκα. Ακολούθησαν τα συγχαρητήρια, οι επιδόσεις των παρασήμων και των αναμνηστικών. Η περίλαμπρη τελετή επιβράβευσης τελείωσε με τη σύντομη ομιλία του Γιωρίκα.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΙΚΑ

Με την εμφάνισή του στην εξέδρα, όλοι γονάτισαν και πότε ακουμπώντας το μέτωπο στο έδαφος και πότε με παρατεταμένα τα χέρια έψαλαν ύμνους, ο καθένας στη γλώσσα του και ανάλογα με τη θρησκεία του.

Πολλοί απ' αυτούς που ρωτήσαμε αργότερα, μας είπαν ότι ήταν εκδηλώσεις λατρείας προς τον πραγματικό Προφήτη και Μεσσία, μετά από το Χριστό. Έτσι θεωρούσαν πλέον το Γιωρίκα.

Αυτός, τους κοίταξε έκπληκτος κι αφηρημένος, μέχρι που ξέχασε ότι έπρεπε να τους μιλήσει. Πολλές σκέψεις και εικόνες πέρασαν απ' το μυαλό του. Η μια διαδεχόταν την άλλη με ταχύτητα κινηματογράφου. Ανάλογα ήταν και τα συναισθήματά του, που ζωγραφίζονταν κι αυτά στο πρόσωπό του με την ίδια ταχύτητα.

Στην αρχή ένιωσε απογοήτευση με το θέαμα που αντίκρισε και είπε, απευθυνόμενος στον εαυτό του: «Από τα' ανθρώπινο μιλέτ, ντ' αφορισμένον εν, χωρίς ποπά σο κηφάλτ κι μπορεί να ζει» (Αυτό το ανθρώπινο γένος τι άτιμο που είναι, χωρίς παπά στο κεφάλι του δεν μπορεί να ζήσει).

Αυτοστιγμής όμως, μια δεύτερη σκέψη κι ένα διαφορετικό συναίσθημα, αυτή τη φορά ευχάριστο –ανθρώπινο και πολύ επίκαιρο, διαδέχθηκε το πρώτο. Το συναίσθημα γέννησε εικόνες κι όλα μαζί τον συνεπήραν και τον απογείωσαν: «Μ' αυτό το συνεπαρμένο πλήθος και τη δύναμή του, τι θα μπορούσε να γίνει», σκέφτηκε και αναρωτήθηκε.

Στην αρχή φαντάστηκε τον εαυτό του πάπα, μα δεν του καλοάρεσε. «Πάπας», είπε, «τι πάπας, μόνο πάπας».

Κατόπιν, στο μυαλό του ήλθε ο Κλίντον, μα κι αυτός δεν τον ικανοποίησε. «Κλίντον», είπε, «τι Κλίντον, μόνο Κλίντον».

Στο τέλος, κατέληξε απόλυτος μονάρχης του πλανήτη. Είδε όλους τους αρχηγούς κρατών ν' αποθέτουν στα πόδια του «γην και ύδωρ» σε ένδειξη υποταγής.

Ευτυχώς το συναίσθημα αυτό δεν κράτησε πολύ, ώστε να γίνει επιθυμία και σκοπός της ζωής του. Οι μορφές των αγαπημένων του δασκάλων, έκαναν νοερά την εμφάνισή τους τη κατάλληλη στιγμή κι έσωσαν για μια ακόμη φορά την ανθρωπότητα.

Σ' όλους όσους βρίσκονταν κοντά στην εξέδρα, η στιγμή αυτή θα παραμείνει για πάντα στη μνήμη τους, γιατί είδαν ένα Γιωρίκα αλλιώτικο, πολύ διαφορετικό απ' αυτόν, τον πράο και καλοσυνάτο που γνώριζαν. Την έκφραση του προσώπου του, μόνο η λαϊκή ρήση «ποιος είδε το Θεό και δεν φοβήθηκε» μπορεί να αποδώσει.

«Σκύλ παιδιά! Σουκέστεν αν», βροντοφώναξε. «Με τε σας ατός ο ντουινιάς προκοπήν κι φτάει. Εγώ ποπάς κίνουμαι. Ους νάρτε ο χρόνον και παιρ τη ψυμ εγώ την αλήθειαν θα λέγω σας, κι ατέσα εν μονάχα μία: Μικράν ελπίδα έχω μόνο σα παιδιά σουν. Γιατατό, δεβάτε σα πατρίδα σουν και πήτε σα παιδιά σουν ότι, όσα σ' οπία σουν και σ' ομάτε σουν ερούξαν κι ατά πήνε γραμμένα σα βιβλία πη κρατείτε κι πεματα ο Θεόν, όπως εσείς αμουν αχμάκηδες θερείτε κι αμουν Μεσσιάν εμεν λατρεύετε και προσκυνείτε. Ασα χούλημ εκατήβαν, μοναχόσημ εσκεφτατα, ο Γιωρίκας ο λυριτσίν είμαι κι ατατός πα θ' αποθάνω» (Σκύλων παιδιά! Σηκωθείτε πάνω. Μ' εσάς αυτή η Κοινωνία προκοπή δεν έχει. Εγώ παπάς δεν γίνομαι. Μέχρι να έρθει ο χρόνος και πάρει τη ψυχή μου, εγώ την αλήθεια θα σας λέω κι αυτή είναι μονάχα μία: Μικρή ελπίδα έχω, μόνο στα παιδιά σας. Γι' αυτό πηγαίνετε στις πατρίδες σας και πείτε στα παιδιά σας ότι, όσα ακούσατε και όσα είδατε κι αυτά που είναι γραμμένα στα βιβλία

που κρατάτε, δεν μου τα είπε ο Θεός, όπως εσείς σαν ηλίθιοι νομίζετε κι εμένα σαν Μεσσία λατρεύετε και προσκυνάτε. Απ' το μυαλό μου κατέβηκαν, μόνος μου τα σκέφτηκα, ο Γιωρίκας ο λυράρης είμαι και τέτοιος θα πεθάνω), είπε και κατέβηκε βιαστικά από την εξέδρα, φεύγοντας για το σπίτι του φανερά στενοχωρημένος.

ΜΕΡΟΣ Β

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Το δεύτερο όραμα του Γιωρίκα

Καθώς κατηφορίζαμε, ακολουθώντας το δρόμο για το σπίτι του, τα σημάδια του θυμού και της απογοήτευσης, φάνονταν όλο και πιο έντονα στο πρόσωπό του. Η δυσάρεστη γι' αυτόν διαπίστωση, ότι η προσπάθειά του ήταν μάταιη και τ' όνειρό του απραγματοποιήτο, βάραινε τους ώμους του κι έκανε δύσκολα τα βήματά του.

Παρά τη μεγαλειώδη λαμπρότητα που είχε η τελετή επιβράβευσης, ήταν μια άχαρη και βασανιστική μέρα, όχι μόνο για το Γιωρίκα, αλλά και για μας που τον συνοδεύαμε μέχρι την είσοδο της αυλής του.

Από εκείνη τη ημέρα, κλείδωσε πίσω του τη βαριά σιδερένια αυλόπορτα, η οποία δεν ξανάνοιξε ποτέ και για κανένα. Μαζί της κλειδώθηκε κι αυτός βαθιά στον εαυτό του. Σπάνια μιλούσε ακόμη και στην αγαπημένη του Παρθένα.

Όλοι τότε πίστευαν, ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει στο μυαλό και στην ευαίσθητη ψυχή του. Οι δικοί του άνθρωποι, πολλές φορές προσπάθησαν να τον προσεγγίσουν, για να μάθουν τι ήταν αυτό που τον βασάνιζε, μα δεν τα κατάφεραν. Ακόμη και η επιρροή του δημάρχου που ασκούσε έντονα επάνω του, ξαφνικά και ανεξήγητα έπαψε να υπάρχει.

Ανήμποροι πλέον να τον βοηθήσουν και ν' απαλλαγούν απ' αυτή τη δυσάρεστη ιδέα, που σιγά σιγά και βασανιστικά

κατέτρωγε τα σωθικά τους, απόθεσαν όλες τις ελπίδες τους στο Θεό. Εξάλλου απ' την ελπίδα και το Γιωρίκα, τίποτε δεν μπορεί κανείς ποτέ να αποκλείσει, κανείς δεν ξέρει, τι μπορεί να συμβεί απ' τη μια στιγμή στην άλλη.

Και ω, του θαύματος! Αυτό που, ένα χρόνο με αγωνία περιμένα, έγινε πραγματικότητα:

Ένα χρόνο μετά τη τελετή επιβράβευσης, πίνοντας καφέ στη βεράντα του σπιτιού μου, απολάμβανα τη μαγευτική ομορφιά του καταπράσινου κι έφορου κάμπου, που απλώνεται μεγαλόπρεπα και γαλήνια μπροστά στα πόδια της Βεροίας. Χωρίς να το θέλω, η σκέψη μου πήγε στο Θεό. «Κάποια σχέση πρέπει να είχε ο Θεός με τους Βεροιώτες για να τους χαρίσει ένα τόσο μεγάλο και πολύτιμο δώρο», σκέφτηκα.

Όμως, ο ήχος του τηλεφώνου, διέκοψε τον ειρμό της σκέψης μου και με προσγείωσε στη καθημερινή πραγματικότητα. Σήκωσα το ακουστικό κι άκουσα στην άλλη άκρη της γραμμής, τη χαρακτηριστική φωνή της Παρθένα: «Το θαύμα έγινε», μου είπε κοφτά και χωρίς περιστροφές. Και πριν προλάβω να τη ρωτήσω τι συμβαίνει η Παρθένα συνέχισε, όπως εξάλλου το συνήθιζε: «Ο Γιωρίκας είπε ότι θέλει να σε δει».

Ταυτόχρονα, στο βάθος άκουσα και τη φωνή του Γιωρίκα να υπαγορεύει τον όρο του: «Πέστον αν θέλει να με δει, θα καθίσει εδώ μαζί μου μια βδομάδα, αλλιώς, ας μην έρθει καθόλου».

Καλά, είπα. Αύριο πρωί –πρωί θα είμαι εκεί κι έβαλα πάλι το ακουστικό στη θέση του. «Σίγουρα, σκέφτηκα, ο Γιωρίκας πάλι αποκοιμήθηκε και συναντήθηκε στον ύπνο του με κάποιον σπουδαίο άνδρα του μακρινού παρελθόντος. Γι' αυτό με κάλεσε, υπέθεσα. Έτσι μου δίνεται η ευκαιρία να μάθω το μυστικό που έκρυβε βαθιά μεσ' τη ψυχή του, αυτό που τον οδήγησε για ένα ολόκληρο χρόνο, στην απομόνωση».

Το πρωί, αφού πρώτα ετοίμασα τη βαλίτσα με τα απαραί-

τητα προσωπικά μου είδη, πήρα το πρώτο ταξί που βρέθηκε μπροστά μου. Σε λίγα λεπτά, το ταξί σταμάτησε μπροστά στην ορθάνοιχτη αυλόπορτα. Ο Γιωρίκας με τη Παρθένα με περίμεναν ντυμένοι στα καλά τους, όρθιοι κοντά στη βρύση.

Μετά τις εγκάρδιες και συγκινητικές εκδηλώσεις υποδοχής, μ' οδήγησαν στη πιο ζεστή κι αγαπημένη γωνιά του Γιωρίκα: Στον παχύ ίσκιο της κληματαριάς. Εκεί είπαμε πολλά, θυμηθήκαμε τα παλιά και γελάσαμε με τη καρδιά μας. Με την ίδια πάντα διάθεση και την ευχάριστη ατμόσφαιρα που δημιουργούσε ο Γιωρίκας με το σπάνιο χιούμορ του, αλλά και με τα όμορφα ποντιακά τραγούδια, περάσαμε και τις επόμενες δυο μέρες.

Όμως, σ' αυτές τις μέρες, δεν μπόρεσα να του αποσπάσω ούτε μια λέξη, τόσο για το λόγο που με κάλεσε, όσο και για το μυστικό που έκρυβε μέσα του.

Θυμάμαι μια φορά που τον ρώτησα, αντί για απάντηση μου πρότεινε να με ξεναγήσει στο μικρό χώρο του θερμοκηπίου του, για να μου δείξει –τάχα –τα φυτά που φύτεψε. Μετά, μου μίλησε για το καινούργιο απόκτημά του, το τρίτο μέλος της οικογένειάς του: «Έλα να σε γνωρίσω με τη Παρθενίτσα», μου είπε και με οδήγησε στο πίσω μέρος του σπιτιού.

Πλησιάζοντας το μικρό στάβλο, που έχτισε πρόσφατα για χάρη της, ακούσαμε τα βελάσματα της κατσίκας. «Αυτή είναι η Παρθενίτσα μου. Από μακριά με γνώρισε και με φώναξε με το χαϊδευτικό μου» είπε, σαρκάζοντας τον εαυτό του.

«Ελάτε! Σας ετοίμασα πρωινό», φώναξε η Παρθένα απ' το τραπέζι της κληματαριάς, όπου μας περίμενε.

«Πάμε να πάρουμε το πρωινό μας κι έπειτα κουβεντιάσουμε», αποκρίθηκε ο Γιωρίκας με σοβαρό ύφος, χαϊδεύοντας την Παρθενίτσα του. Εκείνη, όρθια με σηκωμένα τα μπροστινά της πόδια, στηριγμένη πάνω του, τον κοίταζε στα μάτια και του έγλυφε τα χέρια με τη γλώσσα της, σα να ήθελε να τον ευχαριστήσει, για την αγάπη και τη φροντίδα που της

πρόσφερε.

«Επιτέλους! Ο Γιωρίκας έσπασε, αποφάσισε να μιλήσει», σκέφτηκα. Πράγματι, όταν τελειώσαμε το πρωινό μας, έδωσε εντολή στη Παρθένα να μη μας ενοχλήσει κι άρχισε την αφήγησή του: «Πριν ένα χρόνο, όταν τελείωσε η τελετή και κατέβηκα απ' την εξέδρα, ήρθα αμέσως εδώ. Επειδή ήμουν πολύ κουρασμένος απ' την ορθοστασία και πολύ στενοχωρημένος απ' τη συμπεριφορά των ανθρώπων, ξάπλωσα στον καναπέ. Εκεί αποκοιμήθηκα κι όπως κάποτε, πάλι οραματίστηκα», είπε και μου διηγήθηκε το όνειρο που είδε: Καθόμουν λέει εδώ, σ' αυτή τη πολυθρόνα που κάθεσαι εσύ. Ξαφνικά, βλέπω ένα ψηλό και λιγνό άνδρα ν' ανοίγει τη πόρτα και να μπαίνει στην αυλή. Αμέσως σηκώθηκα, ο Αριστοτέλης είπα κι έτρεξα προς το μέρος του. Όμως, όταν πλησίασα κατάλαβα ότι έκανα λάθος. Εκείνος τράβηξε ίσια προς τη βρύση. Ήπιε νερό, πλύθηκε, με κοίταξε καλά - καλά και μου είπε:

«Ήρθα να με φιλοξενήσεις».

«Αν είσαι φίλος, το σπίτι μου όλο δικό σου, αν πάλι είσαι εχθρός, έλα να σε φιλέψω πρώτα και μετά μπορείς να φύγεις όποτε θέλεις».

«Πάμε να καθίσουμε κι εκεί αποφασίζουμε», αποκρίθηκε εκείνος.

Ήρθαμε 'δώ. Εγώ κάθισα κει που κάθεσαι συ κι αυτός εδώ.

«Ποιος είσαι όμως, δεν μου είπες;», τον ρώτησα

«Άκου πρώτα την ιστορία που θα σου πω και μετά σου λέω και το όνομά μου» απάντησε κείνος και μου είπε μια ιστορία:

«Πριν από τον άνθρωπο, ο Θεός, κάπου ψηλά στ' αστέρια, δημιούργησε ένα παράδεισο. Μετά, κάθισε στο θρόνο του για να ξαποστάσει. Από κει, απολαμβάνοντας το έργο του, παρακολουθούσε τα ζώα που ζούσαν μέσα σ' αυτόν. Διαπίστωσε ότι τα πάντα λειτουργούσαν άψογα. Όλα ήταν μελε-

τημένα με ακρίβεια που εξασφάλιζε την απόλυτη ισορροπία και αρμονία. Τότε, αποφάσισε να φύγει, να πάει αλλού, για να δημιουργήσει νέο παράδεισο.

Αισθάνθηκε όμως την ανάγκη, να μοιραστεί με κάποιον τη χαρά και την ευτυχία του. Γι' αυτό έπλασε τον άνθρωπο. Βλέπεις ο Θεός, θέλει πάντα να δημιουργεί και να δίνει, χωρίς να παίρνει, ούτε να ζητά από κανένα τίποτε.

Φεύγοντας, του είπε ένα μυστικό, που έμοιαζε με αίνιγμα:

«Μπορείς να φας απ' όλα
κι εκείνα όμως εσένα,
εσύ ανήκεις σ' όλα
κι όλα αυτά σε σένα»

Το μυστικό αυτό, έκρυβε μέσα του το κλειδί με το οποίο, θα μπορούσε ο άνθρωπος να είναι για πάντα ευτυχισμένος. Του έδωσε και μια συμβουλή: «να μεταφέρεις το μυστικό και στα παιδιά σου», του είπε.

Ο Πρωτόπλαστος, είπε το μυστικό στα παιδιά του κι εκείνα στα δικά τους κι όσο αυτό τηρούνταν, όλα στο παράδεισο κυλούσαν ομαλά: Επικρατούσε δικαιοσύνη, αρμονία κι απόλυτη ισορροπία.

Όμως κάποτε, κάποιος μακρινός απόγονός του λησιμόνησε να μεταφέρει στα παιδιά του το μυστικό που κληρονόμησε, επόμενο κι εκείνα στα δικά τους. Από τότε, μαζί με το μυστικό χάθηκε και η ανθρωπιά τους. Τα κυρίευσε η αλαζονεία και η απληστία, το καθένα ήθελε τα πάντα για δικά του.

Έτσι, πολλά είδη ζώων χάθηκαν, η τροφή λιγόστευε, οι άνθρωποι πλήθαιναν κι όσο πλήθαιναν, τόσο κατέστρεφαν. Ο Παράδεισος, σιγά –σιγά άρχισε να αργοπεθαίνει, καθημερινά άλλαζε όψη, γινόταν «κόλαση».

Τότε, οι πιο σκληροί και δυνατοί, αντιλαμβανόμενοι τον κίνδυνο της ολοκληρωτικής καταστροφής που ερχόταν, ανήσυχoi άρχισαν να σκέφτονται. «Είναι κρίμα κι άδικο εμείς

με τόσα πλούτη να πεθάνουμε μαζί τους, κάτι πρέπει να κάνουμε», αναρωτιόνταν κι όλο σκέφτονταν. Όσπου μια μέρα, ανακάλυψαν το μυστικό, αυτό που δεν τους είπαν οι γονείς τους. Όμως, ήταν πλέον αργά, τίποτε δεν διορθωνόταν, σε λίγο ο παράδεισος θα χανόταν για πάντα.

Στο λιγοστό χρόνο που τους απέμεινε, μη έχοντας άλλη επιλογή, διαρκώς σκέφτονταν. Έψαχναν και σκέφτονταν κι όσο έψαχναν, τόσο αντιλαμβάνονταν ότι η μοναδική ελπίδα σωτηρίας τους, ήταν το μυστικό. Γι' αυτό, αποφάσισαν να το αναλύσουν και να το μελετήσουν προσεχτικά. Διαπίστωσαν ότι το μυστικό έκρυβε μέσα του, όλα τα στοιχεία με τα οποία ο Θεός δημιούργησε τον παράδεισο: Την ακρίβεια, το μέτρο και το ρυθμό, που εξασφαλίζουν την αρμονία και την απόλυτη ισορροπία.

Τα ίδια στοιχεία χρησιμοποίησαν κι αυτοί, κι έφτιαξαν πυραύλους, έφτιαξαν διαστημόπλοια και ανακάλυψαν τη γη. Λίγο πριν την ολοκληρωτική καταστροφή, μπήκαν όλοι σ' ένα διαστημόπλοιο, «καβάλησαν» τον πύραυλο και με τα όργανα ακριβείας που διέθετε, έφτασαν στη γη. Αυτοί σώθηκαν, μαζί με τα παιδιά τους. Το διαστημόπλοιο προσγειώθηκε ομαλά, όπως αρχικά είχε υπολογιστεί, κάπου στο Ισραήλ, εκεί κοντά στα Ιεροσόλυμα.

Σ' αυτό το μέρος, όσο τηρούσαν τη συμβουλή και χρησιμοποιούσαν τα στοιχεία που ανακάλυψαν στο μυστικό, με τη σκέψη και τη γνώση, εκεί ψηλά στο παράδεισο –λίγο πριν τη καταστροφή –όλοι ζούσαν αρμονικά, το πάθημα τους έγινε μάθημα.

Όμως κάποτε, ένας μακρινός απόγονός τους, λησιμόνησε τη συμβουλή, δεν μετέδωσε στα παιδιά του το μυστικό που κληρονόμησε κι εκείνα στα δικά τους. Έτσι, μαζί με το μυστικό χάθηκε πάλι η ανθρωπιά τους. Παραδόθηκαν κι αυτά στην ηδονή της αλαζονείας και της απληστίας. Πλήθαιναν αλόγιστα κι όσο πλήθαιναν, τόσο απλώνονταν κι όσο απλώ-

νονταν, τόσο κατέστρεφαν.

Η καταστροφική μανία που τους έπιασε επιδεινώθηκε, όταν μια μέρα, ένας πανούργος ονόματι Καϊάφας, συγγέντρωσε κρυφά τα παιδιά του και τα δίδαξε τα δικά του μυστικά. «Για ν' αποκτήσετε, τους είπε στη παιδοσύναξη δόξα, πλούτη και εξουσία, πρέπει να ακολουθήσετε τις εντολές που θα σας δώσω» και τους έδωσε επτά εντολές:

«Να είστε πάντα υποκριτές
Την αλήθεια ποτέ να μη τη πείτε
Γνωρίστε καλά τους αντιπάλους σας
Σύγχυση να προκαλείτε στο στρατόπεδό τους
Να σπιλώνετε πάντα τους ικανούς
Να διαβρώνετε το λαό, και,
Πάντα να τους αιφνιδιάζετε».

Τους έδωσε και μια συμβουλή: «Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και κατακυριεύσατε τη γη». Κι αυτά, υπάκουα καθώς ήταν, τήρησαν τη συμβουλή του πατέρα τους κι εφάρμοσαν τις εντολές του, πλήθαιναν κι αυξήθηκαν και κατακυριεύσαν τη γη.

Έτσι, απόκτησαν μεγάλη εξουσία κι αμύθητα πλούτη: Μπόλικο χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια. Μ' αυτά έκαναν κοσμήματα, τα φόρεσαν στα χέρια και στα δάχτυλα, στόλισαν τα κεφάλια τους, τα φόρεσαν στο λαιμό, τα κρέμασαν στο στήθος και γέμισαν τις τράπεζες.

Όμως, για να τ' αποκτήσουν, κατέστρεψαν τη γη, σκότωσαν ανθρώπους, άφησαν χήρες –ορφανά, λαούς δυστυχημένους. Σε λίγο, κι αυτός ο όμορφος πλανήτης γη, δεν θα υπάρχει, μήτε τα πλούτη, μα μήτε κι αυτοί που τα μάζεψαν, θα γίνουν όλα στάχτη. «Γιωρικά, ήρθε το τέλος», είπε ο άγνωστος και σταμάτησε απότομα την αφήγησή του.

Συνεπαρμένος καθώς ήμουν απ' αυτά που άκουσα, αντέδρασα τότε, μ' ένα τρόπο που έμοιαζε με διαμαρτυρία: «Στα κύριος, κι ξέρω πώς να λέγω σε κι πες με τ' όνομά σου» (Στά-

σου κύριε, δεν ξέρω πώς να σε αποκαλέσω, δεν μου είπες τ' όνομά σου). «Ακόμα δεν αρχίσαμε τελειώσαμε μου λες;»

«Γιατί Γιωρίκα απορείς; Αυτή είναι η αλήθεια» μ' απάντησε ο άγνωστος.

«Έτσι είναι όπως τα λες, αυτή 'ναι η πάσα αλήθεια. Όμως, έχω κι εγώ κάτι να πω, άκουσε κι εμένα. Εγώ, ακόμη κι αν χαθώ, δεν νοιάζομαι καθόλου. Τη γη μονάχα σκέφτομαι, γι' αυτήν υποφέρω».

Εκείνος με κοίταξε στα μάτια και χαμογελώντας, μου είπε «Γιωρίκα μην κουράζεσαι άδικα και μη στενοχωριέσαι, τη μοίρα τους οι άνθρωποι μόνοι τους τη χαράσσουν κι αυτή δεν μπόρεσε ποτέ κανείς να την αλλάξει, ούτε ακόμη κι οι σοφοί αρχαίοι δάσκαλοί σου, μα μήτε κι εγώ. Όταν το επιχείρησα, οι άνθρωποι με σταύρωσαν».

Επειδή, άρχισα να υποψιάζομαι ποιος περίπου είναι, τρέμοντας απ' το φόβο μου, τον ρώτησα «Κι εσύ, ποιος είσαι, θα μου πεις; Πέστο μου τέλος πάντων». Κι αυτός μ' απάντησε, μου είπε τ' όνομά του: «Από μικρό με βάφτισαν Εμμανουήλ. Όταν μεγάλωσα με είπανε Χριστό, έτσι με ξέρουν όλοι».

Ακούγοντάς τον, άνοιξα διάπλατα τα μάτια, τα γούρλωσα όπως λένε κι έτσι όπως τον κοίταζα με γουρλωμένα μάτια, η σκέψη μου εχάθηκε βαθιά μες τις εικόνες, ώσπου σε μια απ' αυτές ανάμεσά τους καθώς περνούσα, τον αναγνώρισα. Αμέσως μαρμάρωσα –πάγωσα κι άνοιξα και το στόμα.

Μετά απ' αυτό σηκώθηκα και τρέχοντας κοντά του, γονάτισα μπροστά του και με τρεμάμενη φωνή, του είπα: «Συγγώρα με Χριστέ μου».

«Σήκω Γιωρίκα όρθιος
στάσου ευθύς στα πόδια
δεν σου ταιριάζει υποταγή
σήκωσε το κεφάλι, έτσι μας θέλει ο Θεός».

Εγώ απόρησα, ο ίδιος ο Χριστός που εγώ έβριζα χυδαία,

αυτός δεν ήθελε να τον προσκυνήσω, ακόμη και το χέρι του
δεν μ' άφησε να του φιλήσω.

«Αυτό μου είναι αδύνατο
μ' όσα σ' έχω κάνει
την αμαρτία θα στη πω
τον πόνο μου να γιάνει:

Ποτέ μου δεν σε πίστεψα
νόμιζα ότι ήσουν ψέμα,
ποτέ δεν σε προσκύνησα
και σ' έβριζα χυδαία.

Ποτέ κερδί δεν σ' άναψα
μήτε και στη μαμά σου,
γι' αυτό Χριστέ μου προσκυνώ
και σου ζητώ συγγνώμη».

Άκου τι μου απάντησε τότε ο Χριστός. Όταν θυμάμαι τα
λόγια του, βουρκώνουν τα μάτια μου και λυγώ:

«Γιωρίκα, είσαι αφελής.
Τ' άδολα λόγια, ποτέ δε βλάπτουν
κι αυτά π' αρνήθηκες για μένα νε να κάνεις
δεν είναι τίποτε, μόν' είν' ελπίδα των φτωχών,
παρηγοριά αρρώστων

Γι' αυτό σου λέω πάλι:
σήκω και στάσου όρθιος
σήκωσε το κεφάλι,
προσκύνημα δεν σου ζητώ,
ίσοι γεννηθήκαμε μπροστά στο Θεό»

«Αφού με ενεθάρρυνες και μου ‘δωσες ελπίδα
θα σε ρωτήσω κάτι:
γιατί ήρθες εδώ,
τι θέλεις από μένα;», ρώτησα με δάκρυα στα μάτια.

«Αμέσως τώρα θα σου πω», μου είπε και μ’ απάντησε:
«Στην τελετή επιβράβευσης, που έγινε για σένα,
ήμουν κι εγώ εκεί, ανάμεσα στο πλήθος,
μπροστά - μπροστά καθόμουν κοντά εις την εξέδρα.
Όταν σε είδα να κοιτάς με βλέμμα σκεπτικό,
εκείνο το τεράστιο και συνεπαρμένο πλήθος, είπα:
πάει ο Γιωρίκας, την «έπαθε».

Ευτυχώς γρήγορα συνήλθες,
δεν έκανες το λάθος το δικό μου.
Μετά σε είδα βιαστικό και στενοχωρημένο
να κατεβαίνεις απ’ την εξέδρα, πιθανόν
και μετανοιωμένο γι’ αυτό που δεν έκανες.
Γι’ αυτό Γιωρίκα ήρθα δω
να σε παρηγορήσω και να σου πω:
Καλά έκανες κι αρνήθηκες τη δόξα και τα πλούτη,
κι ας ήταν έτοιμοι με μια σου μόνο κίνηση,
απλόχερα αυτοί να σου χαρίσουν.
Αλλιώς θα ήσουν κι εσύ χαμένος
κι εσένα θα χλευάζανε, όπως κι εμένα.
Βασανιστήρια πολλά θα πέρναγες
πριν σε σταυρώσουν κι εσένα».

« Όχι! Χριστέ μου, όχι, εγώ διαφωνώ.
Εμείς εδώ, δεν έχουμε Καϊάφες,
ούτε Ρωμαίους καταχτητές
και Πόντιους Πιλάτους».

« Γιωρίκα κάνεις λάθος», μ’ αποκρίθηκε ο Χριστός και

μου το εξήγησε σαν ποιητής:

«Καιΐαφες υπάρχουνε παντού,
ξέχασες ότι αυξήθηκαν και πλήθαιναν
και κατακυρίευσαν τη γη;
κοίτα καλά και θα τους δεις:

Με μαύρες φορεσιές,
είτε με άσπρες - ξεξασπρες
πορτοκαλί και κίτρινες
και κόκκινες ακόμη

Αυτοί 'ταν όλοι έτοιμοι, αν παρ' ελπίδα
έκανες το λάθος το δικό μου,
όλοι μαζί τις σάρκες σου
με λύσσα να ξεσκίσουν.

Μετά θα σ' έκαναν Θεό!
Εικόνες πολλές θα βγάζανε
με τη μορφή σου,
στα σπίτια των ανθρώπων θα τις βάζανε.

Κι ενώ εσύ, θα ήσουν πλέον παρελθόν,
αυτοί, θα γεύονταν
τη δόξα και τα πλούτη
που θ' αποκτούσανε με τα' όνομά σου».

Αμέσως μετά, ο Χριστός σηκώθηκε και προτείνοντας το χέρι του, μου είπε:

«Έλα Γιωρίκα να σ' αποχαιρετήσω,
ήρθε η ώρα να φύγω».
Κι εγώ τον παρακάλεσα
να μείνει ακόμα λίγο.

«Μια φωτογραφία μόνο,
έτσι σε ανάμνηση
μαζί σου θε να βγω»
του ζήτησα

«Καλά», μου είπε ο Χριστός.
Την ώρα όμως που η Παρθένα πάτησε το κουμπί,

Μια λάμψη είδα δυνατή
που ένωνε γη και ουρανό
κι από το φόβο μου
ξύπνησα.

«Ήταν ένα σημαδιακό και θεόπνευστο όνειρο», σκέφτηκα. Κάπως έτσι καταγράφηκε στη συνείδησή μου και με συγκλόνισε σύγκορμα. Με δυσκολία συγκράτησα τον ενθουσιασμό μου και τη συγκίνησή μου, όταν – μετά από λίγο – έκανε την εμφάνισή της η Παρθένα.

«Ακόμη δεν τελειώσατε; Το φαγητό είναι έτοιμο και η ώρα περασμένη».

«Καλά», αποκρίθηκε εκείνος. «Στρώσε το τραπέζι κι εμείς τα λέμε αύριο, έχουμε κι άλλες μέρες». Τότε κατάλαβα πως είχε κι άλλα να μου πει. «Έχει και συνέχεια», σκέφτηκα.

Φεύγοντας η Παρθένα από κοντά μας, ανήσυχος ο Γιωρίκας τράβηξε τη πολυθρόνα του πιο κοντά σε μένα και χαμηλόφωνα μου είπε: «Κοίταξε, τώρα που θα είμαστε κι οι τρεις κι αν ακόμη σε ρωτήσει μην αποκαλύψεις ποιον είδα στον ύπνο μου. Αυτή, αν το μάθει θα γίνει αντίχριστη. καντήλι δεν θα ξανανάψει, θ' ακούει Χριστό και θα φεύγει μακριά.».

«Καλά βρε αθεόφοβε, πώς κράτησες ένα ολόκληρο χρόνο όλα αυτά τα σπουδαία που μου είπες; και καλά απ' όλους μας, αλλά κι από τη γυναίκα σου, πώς μπόρεσες και τά 'κρυψες;»

«Φοβήθηκα, δικαιολογήθηκε. Από τότε που είδα στον ύπνο μου τον Αριστοτέλη και τους άλλους, κανένα δε χωνεύει, όλους τους μισεί, δεν ήθελα να συμβεί το ίδιο και με το Χριστό και κλονιστεί η πίστη της γι' Αυτόν».

«Έχει δίκιο, δεν τράβηξε και λίγα η φουκαριάρα» σκέφτηκα και τον πίστεψα κι όσο η παρθένα έστρωνε το τραπέζι, εγώ περιπλανιόμουν ανάμεσα στις σκέψεις μου: «Τι σου κάνει ένα όνειρο, πόσο αλλάζει τους ανθρώπους, ο Γιωρίκας που έβριζε χυδαία το Χριστό, τώρα πίνει νερό στο Όνομά του».

Όμως, παρόμοια αλλαγή αισθάνθηκα κι εγώ. Βαθιά μεσ' τη ψυχή μου ένιωσα ότι όλα αυτά επηρέασαν και τις δικές μου πεποιθήσεις. Σε καμιά περίπτωση δεν θεωρούσα ικανό το Γιωρίκα να σκεφτεί μόνος του, αυτά που εκμυστηρεύτηκε σε μένα. «Μόνο θεόσταλτα μπορεί να είναι», είπα μέσα μου και τον πίστεψα.

Στη διάρκεια του φαγητού, η Παρθένα, περίεργη καθώς είναι, με ρώτησε: «Τι σου έλεγε τόσες ώρες αυτός ο αχαΐρευτος; Με ποιόν πάλι συναντήθηκε;»

«Αυτά που ξέρεις κι εσύ», απάντησα, ρίχνοντάς της αδιάκριτα το καρφί μου.

«Εμένα εκτός απ' τη μεγάλη αστραπή που τον τρόμαξε, δε μου είπε τίποτα».

«Κι εμένα τα ίδια μου είπε»

«Για τα κατορθώματά του σου μίλησε; Σου είπε τι μου έκανε αυτός ο αχαΐρευτος;»

Εκείνη τη στιγμή ένιωσα να με χορταίνουν περισσότερο τα λόγια της, παρά το φαγητό της.

«Για λέγε - για λέγε», τη ρώτησα με επιμονή.

Ο Γιωρίκας, απ' τη ντροπή του, παράτησε κι εκείνος το φαγητό κι άρχισε να εκλιπαρεί:

«Δελέβωσε παρθενίτσαμ ατο μη λέσα» (Να σε χαρώ παρθενίτσα αυτό μη το λες)

«Α! Α τώρα ένουμε η παρθενίτσας, τεσόν η Παρθενίτσα εν απές σο μαντρίν εκεί α βρηξ ατήν» (Α, τώρα έγίνα η Παρθενίτσα σου, η δική σου η Παρθενίτσα είναι μέσα στο μαντρί, εκεί θα τη βρεις).

«Παρθενίτσα, ας λέγω σε κατ, ξένον άνθρωπον φιλεύομεν, απάν σο τραπέζ κι λένε αίκα πράματα» (Παρθενίτσα, να σου πω κάτι, ξένο άνθρωπο φιλοξενούμε, πάνω στο τραπέζι δεν λένε τέτοια πράγματα).

«Εγώ α λέγατα για να λαφρούτε η ψυμ, κι εσύ αν θέλτς φα, αν κι θέλτς πα μη τρωσ, εγώ έναν εβδομάδα επήκα να βάλω ψωμίν σο στόμαμ α σι βρώμας» (Εγώ θα τα πω, για να ξαλαφρώσει η ψυχή μου κι εσύ, αν θέλεις φάε, αν θέλεις πάλι μη τρωσ, εγώ έκανα μια βδομάδα να βάλω ψωμί στο στόμα μου από τη βρώμα σου), απάντησε η Παρθένα με κατηγορηματικό ύφος, σα να προσπαθούσε με αγωνία να διώξει από πάνω της, κάποιο ανεπιθύμητο βάρος. Ύστερα, απευθυνόμενη σε μένα, είπε: «Άξον ντο επήκε με ατός, θα στα πω όλα, ένα –ένα από την αρχή:

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι, μετά την τελετή επιβράβευσης πήγε στο καναπέ και ξάπλωσε, γιατί ήταν κουρασμένος. Εκεί αποκοιμήθηκε. Την άλλη μέρα το πρωί, πήγα να τον ξυπνήσω. «Σήκω, του είπα, μεσημέριασε κι εσύ ακόμα κοιμάσαι;» Απάντηση δεν πήρα, τότε φοβήθηκα. Απ' το φόβο μου δεν ήξερα τι να σκεφτώ και τι να διαλέξω. Πέθανε άραγε ή ονειρεύεται; Και τα δύο για μένα ήταν δυσάρεστα.

Σκέφτηκα πάλι το γιατρό, τον κάλεσα κι αυτός ήρθε αμέσως. Τον εξέτασε προσεκτικά, αλλά άκρη δεν βρήκε.

«Τι θα κάνουμε;», τον ρώτησα.

«Εγώ χαρτί σ' αυτόν δεν δίνω, εμένα ρεζίλι ξανά δεν θα με κάνει».

«Τότε τι θα κάνουμε;».

«Άκου κυρα Παρθένα, καλύτερα να περιμένουμε μία, δύο και πέντε μέρες, αν χρειαστεί. Τώρα είναι καλοκαίρι,

μ' αυτή τη ζέστη, αν πέθανε σε μια μέρα θα βρωμίσει, τότε θα αποφασίσουμε. Εσύ κλείσε παράθυρα και πόρτες και περριμένέ τον. Σε κανέναν όμως δεν θα πεις κουβέντα. Μόλις αντιληφθείς καμιά βρώμα, ειδοποίησέ με αμέσως».

«Σύμφωνοι», του είπα και τον ξεπροβόδησα.

Αυτός ο κεβεξές (πολυλογάς) τρεις μέρες κοιμόταν κι εγώ μέσα κλεισμένη μαζί του.

Κάποια στιγμή αισθάνθηκα μια βρώμα, όσο τον πλησίαζα, τόσο η βρώμα μεγάλωνε. «Πέθανε», είπα και κάλεσα το γιατρό. Αυτός μόλις ήρθε, κατευθείαν έτρεξε κοντά του. Εγώ, απ' το φόβο μου στάθηκα στη πόρτα, η βρώμα, βρώμα. Μια μπόχα απλώθηκε παντού. Όταν ο γιατρός σήκωσε το σεντόνι μας ήρθε λιποθυμιά. Τον μύρισε και μου είπε:

«Κυρα –Παρθένα ο Γιωρίκας ζει».

«Και η βρώμα;»

«Άσε τη βρώμα», μ' απάντησε εκείνος.

«Α! Γιατρέ δεν ξέρεις τι σου γίνεται».

«Ρίξε λίγο παγωμένο νερό στο κεφάλι του και θα δεις», είπε ο γιατρός κι έφυγε. Πού ν' αντέξει άλλο με τέτοια βρώμα ο καημένος.

Τότε, ο Γιωρίκας κουνήθηκε, μόλις άκουσε για το νερό, άνοιξε τα μάτια του. Πήγα κοντά του, «Τι έκανες πάλι;», το ρώτησα.

«Απ' το φόβο μου», μ' απάντησε

«Ανάθεμά σε αφορισμένη, τέτοιος φόβος παίνεται;», είπα και τράβηξα το σεντόνι από πάνω του.

Αυτό που αντίκρισα δεν περιγράφεται. Το κάτουρο και το σκατό ανέβηκαν ως το λαιμό του, μια βδομάδα έκανε να ξεβρωμίσει το σπίτι. Ευτυχώς, τη τρίτη φορά που ονειρεύτηκε δεν μ' έκανε τίποτε, τον πρόλαβα εγώ.

«Καλά και τρίτη φορά έπεσε σε νεκροφάνεια;»

«Βέβαια! Ξύπνησε την Κυριακή το απόγευμα, όταν σου τηλεφώνησα. Μόλις ξύπνησε μου είπε «Πάρε το φίλο μου

στο τηλέφωνο και πέστου να έρθει εδώ, τον θέλω», γι' αυτό σε πήρα.

Αυτή τη φορά όμως μόνο δυο μέρες τον άφησα να κοιμηθεί. «Εκεί που θα βρέξεις εσύ το στρώμα, καλύτερα να το βρέξω εγώ», σκέφτηκα. Δέκα μπορεί και δεκαπέντε μπουκάλια με παγωμένο νερό του έριξα στο κεφάλι, μέχρι να ξυπνήσει. «Πάει, είπα, αυτή τη φορά θα πεθάνει από κρουολόγημα». Και, νάτος αυτός μπροστά σου, ο τσιλέας (ο κατουρλιάρης) ανάγκη δεν έχει.

Ο Γιωρίκας την κοιτούσε αποσβολωμένος και κατακόκκινος από τη ντροπή του. Η αποκάλυψη του μυστικού που μας έκρυβε για έναν ολόκληρο χρόνο, ήταν βαρύ πλήγμα που δεν τον άφηνε να σηκώσει το κεφάλι και να μας αντικρίσει στα μάτια.

Πολύ αργότερα, τόλμησε να ρίξει μια φευγαλέα και παραπονιάρικη ματιά πάνω στη Παρθένα.

«Ντο τερείς με ε! Ντο τερείς με, ψέματα λέγω και τσιλέας είσαι και χεστέας πα είσαι. Ουφ! Είπατα και ελαφρώθα. Άμα θέλτς, πήσονά τα άλλον μια πα. Σάλλ' τη φορή α λέγάτα σα τηλεοράσεις». (τι με κοιτάς ε! Τι με κοιτάς, ψέματα λέω και κατουρλιάρης είσαι και χέστης. Ουφ. Τα είπα και ξαλάφρωσα. Αν θέλεις ξανακάντο πάλι. Την άλλη φορά θα τα πω στις τηλεοράσεις).

Μια βουβαμάρα απλώθηκε παντού. Όση ώρα η Παρθένα, μάζευε τα πιάτα απ' το τραπέζι κανείς μας δεν μίλησε. Μάταια προσπαθούσα να τον κοιτάξω στα μάτια και να μαντέψω τα συναισθήματά του. Όλη αυτή την ώρα, ο Γιωρίκας με κατεβασμένο το κεφάλι σκεφτόταν, ώσπου κάποια στιγμή το σήκωσε και μου είπε:

«Αν θέλεις να μάθεις τι έγινε τη τρίτη φορά, μη ξαναμιλήσεις γι' αυτό το περιστατικό που άκουσες και προ πάντων, πρόσεξε μη με κοροϊδέψεις και γελάσεις μαζί μου».

-Καλά του είπα, πάμε τώρα να ξαπλώσουμε κι όταν σηκω-

θούμε τα ξαναλέμε.

Έτσι, λιγομίλητα και ψυχρά περάσαμε και όλο το απόγευμα μέχρι που πήγαμε νωρίς - νωρίς για ύπνο.

Την άλλη μέρα, πέμπτη, απ' τα χαράματα σχεδόν, όπως το συνηθίζαμε, φρέσκοι κι ανάλαφροι, αφού ο χρόνος λειτούργησε σαν βάλσαμο στις ψυχές μας, βρεθήκαμε πάλι στην αγαπημένη γωνιά του, κάτω απ' τη κληματαριά. Ήπιαμε το καφέ, πήραμε το πρωινό μας και κουβεντιάσαμε για πολλά θέματα, που όμως δεν είχαν καμία ιδιαίτερη σημασία.

Εγώ, πάντα προσπαθούσα να κάνω τον αδιάφορο. Κατάλαβαινα ότι αυτό τον βασάνιζε. Ήταν ο μόνος τρόπος να τον αναγκάσω να μιλήσει, ώσπου δεν άντεξε «Έλα να σου πω τι έγινε την τρίτη φορά που ονειρεύτηκα», μου είπε κάποια στιγμή.

-Ακούω μ' ενδιαφέρον, αποκρίθηκα και μετακίνησα τη πολυθρόνα μου προς το μέρος του.

Ο Γιωρίκας άρχισε χαμογελώντας:

«Θα σου πω πρώτα για το κρύο νερό της Παρθένας. Αυτή νομίζει ότι το νερό της με ξύπνησε. Εγώ σπάω πλάκα μαζί της και την αφήνω να το πιστεύει, ας μην ήταν ο παπάς και θά 'βλεπε αν ξύπναγα».

-Τι σχέση έχει ο παπάς; το ρώτησα.

«Έχει και παραέχει. Άκου και θα καταλάβεις», αποκρίθηκε αυτός κι άρχισε να αφηγείται την ιστορία με το νερό και το παπα -Χρήστο:

«Καθόμουν, λέει, εδώ με τον Αριστοτέλη και κουβεντιάζαμε, αυτά θα στα πω μετά. Κάποια στιγμή, πέρασε απ'το δρόμο ο επίτροπος, εκείνος ο ψηλός, ο κλέφτης που προσπάθησε τότε μέσ' την εκκλησία να δείρει τον Πλάτωνα. Μας κοίταξε καλά -καλά κι έφυγε. Πήγε αμέσως στον παπά και μας κάρφωσε.

Εκείνος μάζεψε καμιά εικοσαριά πιστούς, τους φόρτωσε εικόνες και σταυρούς κι αυτός με το θυμιατό, ήρθαν εδώ.

Στάθηκαν στο δρόμο και διάβαζαν εξορκισμούς. Όταν τελείωσαν, εγώ ανέβηκα πάλι σε μια καρέκλα και φώναξα: Πόπα! Όσο εγώ, απές σαχούλημ και οι καρδιάμ κρατώ ατά» δείχνοντας το βιβλίο μου «Κανέναν κι φοβούμαι». Αυτός τότε αγρίεψε. «Τι περιμένετε μωρέ, ορμάτε πάνω τους».

Αυτοί, άνοιξαν τη πόρτα και μπήκαν στην αυλή. Εγώ πήρα την καρέκλα κι έτρεξα, βάρα τον ένα - βάρα τον άλλο, κουράστηκα κι έπεσα κάτω. Ήταν βλέπεις πολλοί κι εγώ μόνος. Έτσι, βρήκαν την ευκαιρία κι έπεσαν όλοι μαζί πάνω μου. Άρχισαν να με χτυπούν. Μετά, ο επίτροπος με τον παπά μ' έριξαν στη λεκάνη με το κρύο νερό.

Ο παπάς προσπάθησε να με πνίξει, με κρατούσε το κεφάλι μέσα στο νερό. Εγώ χτυπιόμουν, κόντευε να σκάσω. Αναγκάστηκα να του δαγκώσω το χέρι, μόνο τότε μ' άφησε. Απ' την αγωνία μου να μη με πνίξει ο παπάς, ξύπνησα κι αυτή η ζάντενα (τρελή) θαρρεί ότι ξύπνησα απ' το παγωμένο νερό που μ' έριξε», είπε γελώντας.

-Γιωρίκα, είμαι σίγουρος ότι εσύ από κρουολόγημα θα πεθάνεις και να φχαριστάς τον παπά που ήρθε και σε ξύπνησε, αλλιώς ακόμα θα κοιμόσουν μέσ' τα παγωμένα νερά της Παρθένας.

«Κάτι πρέπει να κάνω μ' αυτόν, όλο μέσα στα πόδια μου βρίσκεται, παντού χώνει τη μούρη του. Μας διέκοψε πάνω στο καλύτερο. Την ώρα που άρχισε ο Αριστοτέλης να μου λέει, τι πρέπει να κάνω για να μη πάθω κι εγώ τα ίδια με τους άλλους, εμφανίστηκε μπροστά μας, σα φάντης μπαστούνι. Καλύτερα όμως να τα πω απ' την αρχή, είτε και τράβηξε πάλι τη πολυθρόνα του πιο κοντά σε μένα κι άρχισε την αφήγηση της συζήτησης με τον Αριστοτέλη και της καινούργιας περιπέτειάς του απ' την αρχή:

ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

Το τρίτο όνειρο του Γιωρζικά

Ήμουνα –λέει– βασιλιάς όλου του κόσμου,
απόλυτος μονάρχης του πλανήτη
κι εσύ ο γραμματέας μου
και σύμβουλος πιστός μου.

Όλοι με θαυμάζανε
και με προσκυνούσαν,
ότ' είχαν και δεν είχαν
στα πόδια μ' ακουμπούσαν.

Έτσι, απόκτησα αμύθητα τα πλούτη,
όμως με βασάνιζε η τύχη του πλανήτη.
Γι' αυτό ανάθεσα στους επιστήμονες
να βρουν λύση.

Αυτοί όμως δεν σκέφτηκαν
καθόλου τον πλανήτη,
μόνο για μένα νοιάστηκαν
και για τα πλούτη:

Μπορούμε να σε κάνουμε αθάνατο,
μου είπαν αν θέλεις,
μπορούμε να παράγουμε ανθρώπους,
όπως τους θέλεις.

Και όργανα ακόμη πρώτης ποιότητας
και αντοχής μεγάλης,
ν' αλλάζεις τα δικά σου,
όποτε θέλεις.

Η γνώμη αυτή σε άρεσε πολύ
κι άρχισες να τη σκέφτεσαι.
Την άλλη μέρα ήρθες κοντά μου
κι αφού με προσκύνησες, μου είπες:

Τα πλούτη που μαζέψαμε
πρέπει να τα χαρούμε,
δεν είναι κρίμα κι άδικο
μαζί τους να χαθούμε;

Τι θες να πεις; σε ρώτησα,
πού πάει το μυαλό σου;
Εκεί μεγαλειότατε που πάει
και το δικό σου, μου είπες.

Τι λες μωρέ ανόητε!
ν' αφήσω τη γη
χωρίς ανθρώπους;
γιατί μεγαλειότατε;

Δεν άκουσες τους επιστήμονες;
αθάνατους μπορούνε να μας κάνουνε
και όργανα για μας κι ανθρώπους ακόμη
να παράγουνε, όπως τους θέλουμε:

Δυνατούς για να δουλεύουνε
χωρίς μυαλό, να μη μπορούν να σκέφτονται,
χωρίς στομάχι και ψυχή, να μη ζητάνε ό,τι βλέπουνε,
χωρίς αδελφια και γονείς, για να τους νοιάζονται.

όλοι αυτοί για μας θε να δουλεύουνε,
χωρίς ψωμί, δίχως μισθό και σύνταξη
μα μήτε κι απεργία, θα πάρουν τέλος όλ' αυτά
ακόμα και η αστυνομία.

Έτσι, τον πλανήτη μας, παράδεισο
μπορούμε να κάνουμε
κι εμείς για πάντα αθάνατοι
να τον απολαμβάνουμε.

Άσε με λίγο να σκεφτώ, σου είπα.

Γι' αυτό θα πάω στο χωριό
στον ίσκιο να καθίσω
κι εκεί θα δω τι θα σκεφτώ
και τι θ' αποφασίσω.

μετά, πήρα τα' αεροπλάνο μου, που είχα στο παλάτι
κι αμέσως ήρθα δω.
Κάθισα –λέει –εδώ, στην ίδια πολυθρόνα
κι άρχισα να σκέφτομαι.

Κι εκεί που σκεφτόμουν,
αίφνης βλέπω μπροστά μου
τον δάσκαλό μου το σοφό,
τον Μέγα Αριστοτέλη.

Ήρθα μου είπε να σε δω
και να σου πω τα νέα,
από τον κόσμο όλο
κι από το υπέρ πέραν,

μα, μίλησέ μου πρώτα συ,
πες μου για τα δικά σου.
Κι εγώ του τα 'πα όλα
κι όλα τα μυστικά μου:

Για τη λαμπρή την τελετή
που κάνανε για μένα
κι αυτά που μου 'πε ο Χριστός
του τα 'πα ένα –ένα.

Αμέσως μετά τον ρώτησα:

Συ που είσαι πάνσοφος, πες μου τι να κάνω;
ποιο δρόμο πρέπει να διαβώ και ποιόνα να διαλέξω;
Αυτόνα που εχάραξε ο «Παγκοσμιοποιός»
μόνο αυτό θε να διαβείς, αλλιώς θα μείνεις έξω, μου είπε.

και πάνω που ετοιμάζονταν
να μου τα εξηγήσει,
ήρθε ο παπάς και μ' έριξε
μέσ' στο νερό στη βρύση.

Και ξύπνησα, είπε ο Γιωρίκας στενοχωρημένος, τελειώ-
νοντας την αφήγηση του τρίτου οράματός του.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Η υπόλοιπη μέρα, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος της Παρασκευής, κύλησαν χωρίς ν' ανταλλάξουμε κουβέντα. Κοιτάζομασταν στα μάτια, προσπαθώντας να μαντέψει ο ένας τη σκέψη του άλλου.

Έβλεπα το Γιωρίκα λιγομίλητο και σκεφτικό και μ' έπιανε πανικός. Ακόμη κι αυτός κατάλαβε τον προβληματισμό μου και με ρώτησε: «Πολύ χλωμό σε βλέπω, μήπως σε πείραξε το φαγητό ή σε στενοχώρησαν αυτά που είπα;»

Εγώ τι να πω. Όσο σκεφτόμουν ότι ο Γιωρίκας, κάθε φορά που στενοχωριέται πέφτει σε νεκροφάνεια κι οραματίζεται ασταμάτητα, κιτρινίζα περισσότερο. «Λες να μας κοιμηθεί πάλι, τώρα που είμαι κι εγώ;», αναρωτιόμουν. «Και τότε τι να κάνω; Ν' αφήσω τη Παρθένα να τον ξεπαγιάσει με τα παγωμένα νερά της. Αδύνατο», έλεγα κι όσο το σκεφτόμουν, τόσο έχανα το χρώμα μου. Όπως αποδείχτηκε όμως, άδικα βασανιζόμουν.

Αργά το απόγευμα, παίρνοντας το γνώριμο σοβαρό ύφος, όπως κάθε φορά που θέλει να επιβληθεί, είπε: «Τα σκέφτηκα όλα κι αποφάσισα, από σήμερα θα γίνεις γραμματέας μου. Θα παίρνεις την αλληλογραφία μου και θ' απαντάς στους θαυμαστές μου. Θα διαχειρίζεσαι και τα χρήματα που θα τους ζητάς για φιλανθρωπικούς -δήθεν- σκοπούς».

Αυτή τη φορά αυτός που πάγωσε κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό, ήμουν εγώ. Ποτέ δεν περίμενα μια τόσο μεγάλη και γρήγορη αλλαγή. «Αφού ένα όνειρο διέφθειρε και το μοναδικό ηθικό άνθρωπο που απόμεινε στο κόσμο, πάει, θα χαθεί η ανθρωπότητα», σκέφτηκα και πριν προλάβω ν' αρθρώσω λέξη, ο Γιωρίκας συνεχίζοντας είπε: «Τα πράγματα

άλλαξαν. Τώρα που μπορούμε να γίνουμε αθάνατοι, εγώ δεν πεθαίνω, εσύ αν θέλεις κάντο. Εγώ, θα κάνω ό,τι μου λέγατε συ κι ο φίλος μου ο Αριστοτέλης. Γι' αυτό όταν θα πας για ύπνο, σκέψου τα πριν κοιμηθείς κι αύριο μου δίνεις την απάντησή σου. Όλα τα' άλλα άστα σε μένα, μελέτησα τα πάντα και κατέστρωσα τα σχέδιά μου με απόλυτη ακρίβεια, όπως κι ο Θεός». «Πάει, είπα, ο Γιωρίκας μπέρδεψε τα όνειρα με τη πραγματικότητα, αν συνεχίσει έτσι το ... «Σπινάρι» δεν θα το γλιτώσει ο φουκαράς. Τώρα χρειάζεται το παγωμένο νερό της Παρθένας».

Μ' αυτές τις αντίθετες απόψεις και τα διαφορετικά συναισθήματα πήγαμε νωρίς –νωρίς για ύπνο. Όμως εγώ, σε αντίθεση με το Γιωρίκα,, που το ροχαλητό του άκουγε ακόμα και η Παρθενίτσα του στο στάβλο και κάπου – κάπου τον καλούσε, δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι όλη σχεδόν τη νύχτα. Εκεί κοντά στο ξημέρωμα μόνο, κουρασμένο και θολωμένο από τις σκέψεις με πήρε λίγο ο ύπνος.

Ξυπνώντας μετά από λίγο, συνειδητοποίησα ότι ήμουν ένας εντελώς διαφορετικός άνθρωπος, απόλυτα ταυτισμένος με τις απόψεις του Γιωρίκα. Η μεταμόρφωσή μου αυτή, οφειλόταν σ' ένα όραμα –έτσι μπορώ μόνο να το χαρακτηρίσω –που είδα στο λιγοστό ύπνο που έκανα:

Γίναμε -λέει- πάμπλουτοι με τα χρήματα που συγκεντρώσαμε από τους οπαδούς του Γιωρίκα και ζούσαμε παραμυθένια. Εγώ ήμουν ο γραμματέας του, όπως μου το ζήτησε κι αυτός μεγάλος αυτοκράτορας ή κάτι παρόμοιο. Συνεχώς άλλαζε μορφές και ρόλους. Ξαφνικά όλα άλλαξαν, ήρθαν οι επιστήμονες και μας έκαναν αθάνατους.

«Κάψε όλες τις επιστολές, άλλο δεν τους χρειαζόμαστε, κανέναν απ' αυτούς δεν έχουμε ανάγκη. Θ' αποκτήσουμε δικούς μας ανθρώπους που θα δουλεύουν και θα μας προσφέρουν ό,τι θα χρειαστούμε στους αιώνες των αιώνων», είπε

τότε ο Γιωρίκας.

Απ' τη ταραχή μου ξύπνησα και το δικαιολόγησα απόλυτα. «Χαλάλι του όλες οι ταλαιπωρίες που περάσαμε εξ αιτίας του, όσα δεν μπόρεσε ν' απολαύσει στη ζωή, τα ζούσε στα όνειρά του. Όμως τώρα, μας δίνεται η δυνατότητα να κάνουμε τα όνειρα πραγματικότητα κι αξίζει γι' αυτό κάθε θυσία», είπα κι έτρεξα κοντά του, όταν πρωί –πρωί τον συνάντησα στη γνωστή μας θέση.

-Γιωρίκα τ' αποφάσισα κι εγώ, δέχομαι τη θέση που μου πρότεινες, θα γίνω γραμματέας σου

Αυτός αμέσως σηκώθηκε και μ' αγκάλιασε, ενθουσιασμένος για την απόφασή μου. Κατάλαβα ότι βούρκωσαν τα μάτια του απ' τη συγκίνηση. Ύστερα σκουπίζοντάς τα με τις άκρες των δακτύλων του είπε: «Αυτό, είναι πολύ σπουδαίο γεγονός και πρέπει να το γιορτάσουμε», κι έτρεξε στο τηλέφωνο. Από κει, έκανε όλες τις παραγγελίες που χρειαζόταν. Μέχρι το μεσημέρι η αυλή γέμισε τραπέζια, ακόμη κι εξέδρα στήθηκε.

Έτσι, νωρίς τ' απόγευμα του Σαββάτου, άρχισε το γλέντι με μοναδικούς καλεσμένους, όπως και την άλλη φορά, το δήμαρχο και τα μέλη της ορχήστρας, παλαιοί φίλοι του με τους οποίους, διασκέδαζαν τον κόσμο στους γάμους και τα πανηγύρια.

Σε λίγο, η περιέργεια, όπως και τότε, αλλά και η μουσική με τα όμορφα ποντιακά τραγούδια, συγκέντρωσαν στην αυλή του τους κατοίκους του χωριού. Μαζί τους κι ο παπάς. Όταν τον διέκρινε ο Γιωρίκας να στέκει στο δρόμο ανάμεσα στο πλήθος, πήγε και τον καλωσόρισε. Μετά, τον οδήγησε στο τραπέζι, δίπλα στο δήμαρχο.

Πολλές φορές, όσο το γλέντι κι ο χορός συνεχιζόταν με αμείωτο ρυθμό, ο παπα-Χρήστος, περιέργως καθώς είναι, ρώτησε το δήμαρχο: «Γιατί κάνει γλέντι ο Γιωρίκας, ποιο γεγονός γιορτάζει;». Ο δήμαρχος, ακολουθώντας τις εντο-

λές του Γιωρίκα απάντησε: «Θα στο πω, αλλά δεν θα το πεις πουθενά, ούτε στη παπαδιά σου».

«Καλά», απάντησε εκείνος κι έδωσε όρκο.

«Για το μωρό που περιμένει, σε λίγες μέρες η Παρθενίτσα του θα γεννήσει», δήλωσε ο δήμαρχος.

Ο παπα –Χρήστος έμεινε άγαλμα. «Α! Γι’ αυτό δεν έρχεται στην εκκλησία», συλλογίστηκε και τα συνδύασε όλα. Αμέσως μετά, σηκώθηκε και παίρνοντας τον επίτροπο, έφυγαν μαζί απ’ το γλέντι. Στο δρόμο, όπως ήταν φυσικό, ο παπάς εκμυστηρεύτηκε το μυστικό στον επίτροπο κι εκείνος σ’ όποιον έβλεπε μπροστά του. Σε λίγη ώρα το ‘μαθε όλο το χωριό και μάλιστα το πίστεψε, αφού η πηγή ήταν πολύ αξιόπιστη.

Από χειλή σε χειλή τα λόγια του παπά έφτασαν και στο Γιωρίκα. Κάποιος συγγενής και φίλος του που το ‘μαθε, τον πλησίασε και αστετευόμενος του είπε:

«Θέλω να βαφτίσω το μωρό σου».

«Ποιο μωρό;» έκανε ο Γιωρίκας προσποιούμενος άγνοια.

«Αυτό που σε λίγες μέρες θα γεννήσει η Παρθενίτσα», αποκρίθηκε ο φίλος του και ανέφερε τον ένοχο που διέσπειρε την πληροφορία. Ακούγοντάς τον ο Γιωρίκας, αντί να θυμώσει, όπως όλοι περίμεναν, πετούσε απ’ τη χαρά του.

«Όλα εξελίσσονται όπως τα σχεδίασα. βρήκα τρόπο να μαζέψω πάλι τον κόσμο στα πόδια μου και να ξαναγίνω διάσημος», μου εκμυστηρεύτηκε με συνωμοτικό ύφος.

Η συμπεριφορά του μου θύμισε το περιστατικό με το ξυλοδαρμό του παπά και τα γεγονότα που ακολούθησαν. «Κάποιο παρόμοιο επεισόδιο ετοιμάζει, για να βρεθεί και πάλι στο επίκεντρο της παγκόσμιας επικαιρότητας», σκέφτηκα.

Αργότερα, κοντά στα μεσάνυχτα, αφού τους ευχαρίστησε όλους για τη παρουσία τους, μου είπε: «Πάμε για ύπνο, πρέπει να σηκωθούμε νωρίς, γιατί το πρωί θα πάμε στην εκκλησία. Εγώ τον ακολούθησα, χωρίς να ζητήσω λεπτομέρειες για τα σχέδιά του. Το μόνο που επιθυμούσα εκείνη τη στιγμή

ήταν να βρεθώ γρήγορα στο κρεβάτι μου.

Το πρωί, με τον πρώτο ήχο της καμπάνας, ξεκινήσαμε κι οι τρεις μας για την εκκλησία. Ο Γιωρίκας, που βρισκόταν δίπλα μου, σ' όλη τη διαδρομή κρατούσε στα χέρια του μια σακούλα που περιείχε ένα αντικείμενο, επιμελώς τυλιγμένο.

«Αυτό είναι δώρο για το παπα –Χρήστο, όταν θα του το δώσω θέλω να είσαι κοντά μου». Τα ίδια είπε και στο δήμαρχο που συναντήσαμε πιο πέρα.

Σε λίγο φτάσαμε και πήγαμε στις γνωστές θέσεις: Η Παρθένα με το Γιωρίκα μπροστά –μπροστά δίπλα στον άμβωνα και πίσω τους ο δήμαρχος κι εγώ.

Τελειώνοντας η δοξολογία και πριν αρχίσει ο παπάς να μοιράζει στους πιστούς το αντίδωρο, έτρεξε ο Γιωρίκας κοντά του κι εμείς τον ακολουθήσαμε. «Πάτερ, του είπε, σ' έφερα ένα δώρο να στολίσεις την εκκλησία». Ο παπάς, αφού τον ευχαρίστησε, θέλησε να το δει και να το δείξει σε όλους. Τράβηξε σιγά - σιγά το περιτύλιγμα κι έκπληκτος είδε μια μεγάλη φωτογραφία του Γιωρίκα περασμένη σε μια βαριά ασημένια κορνίζα.

«Γιωρίκα, έκανες λάθος, αντί για εικόνα τύλιξες τη φωτογραφία σου».

«Όχι, πάτερ, αυτή σ' έφερα».

«Και τι να τη κάνω εγώ τη φωτογραφία σου;»

«Επειδή, δεν θα μπορώ να έρχομαι στην εκκλησία, στην έφερα να τη βάλεις κάπου, ανάμεσα στις εικόνες, για να συμβολίζει τη παρουσία μου», απάντησε ο Γιωρίκας.

Για πρώτη φορά, είδα τα γένια του παπά να σμίγουν με τα φρύδια του. Κατόπιν, με μια γρήγορη κίνηση, σήκωσε ψηλά τη κορνίζα και προσπάθησε να τη προσγειώσει στο κεφάλι του Γιωρίκα. Όμως, αυτός ήταν καλά προετοιμασμένος. Προτού συναντήσει το κεφάλι του η βαριά κορνίζα, έσκυψε και την απέφυγε. Δεν μπόρεσε όμως να την αποφύγει ο δήμαρχος που στεκόταν δίπλα του αμέριμος.

Ο δήμαρχος, σωριάστηκε στο πάτωμα αναίσθητος. Το αίμα κύλισε άφθονο στο μαρμάρινο δάπεδο της εκκλησίας. Εσπευσμένα τον μεταφέραμε στο νοσοκομείο, όπου δυστυχώς οι γιατροί διέγνωσαν το θάνατό του.

Με τον άδικο και ξαφνικό θάνατο του δημάρχου, επισκιάστηκε το ξεκίνημά μας για τη μεγάλη πορεία που θα μας οδηγούσε στην αθανασία.

«Το πρώτο θύμα της παγκοσμιοποίησης», είπε ο Γιωρίκας, έτσι ονομάσαμε το σχέδιό μας για την κατάκτηση της αθανασίας.

Ας ευχηθούμε να είναι το τελευταίο, συμπλήρωσα εγώ, διατηρώντας, ωστόσο μια μικρή ελπίδα ότι ο Γιωρίκας, μετά από αυτό το θλιβερό γεγονός, θα εγκαταλείψει τα σχέδιά του. Όμως αυτός είχε άλλη άποψη. Χωρίς καλά –καλά να το σκεφτεί μας συγκέντρωσε και μας έδωσε τις τελευταίες οδηγίες: «Ο θάνατος του δημάρχου απ' τα χέρια του παπά, θα μας φέρει πολύ κόσμο στη Βεργίνα. Τώρα μας δίνεται νέα ευκαιρία ν' αποχτήσουμε όσα θα χρειαστούμε για να πετύχουμε τον ιερό σκοπό μας. Αυτή τη φορά, δεν πρέπει να ξανακάνουμε το ίδιο λάθος, γιατί θα μείνουμε απ' έξω, μου το 'πε καθαρά ο Αριστοτέλης κι εγώ έχω χρέος και καθήκον να υπακούσω στις εντολές του. Για το σκοπό αυτό, εμείς οι δυο θα εγκατασταθούμε ψηλά στο βουνό, στο παλιό μαντρί με τη καλύβα, εκεί θα στήσω το θρόνο μου. Η Παρθένα θα μείνει εδώ κι όλους αυτούς που θα 'ρχονται και θα με ζητούν, θα τους στέλνει επάνω. Ήρθε η ώρα να διαβούμε την οδό που χάραξε ο «παγκοσμιοποιός». Πρέπει να φτάσουμε στο τέρμα, αυτό προέχει πάνω απ' όλα. Τώρα πια δεν φοβάμαι απ' το παπά, γλίτωσα», είπε και ξάπλωσε στον αγαπημένο του καναπέ.

Παρασυρμένος από την αίγλη της νέας πρόκλησης και τη μαγεία της περιπέτειας, αποσύρθηκα κι εγώ στο δωμάτιό μου.

ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

Το πρωί, χαράματα σχεδόν, μπήκε στο δωμάτιό μου η Παρθένα.

«Σήκω, οι άλλοι είναι έτοιμοι και σε περιμένουν». Αυτό μου το είπε δύο, ίσως και τρεις φορές, μέχρι ν' ανοίξω τα μάτια μου.

«Αχ, κυρά Παρθένα τι μου έκανες, μου χάλασες το καλύτερο όνειρο της ζωής μου», αποκρίθηκα μ' ένα τρόπο που μαρτυρούσε την επιθυμία μου να ξανακοιμηθώ, με την ελπίδα να ξαναδώ το ίδιο όνειρο.

«Σήκω να πιεις το καφέ σου και μετά, πηγαίνετε ψηλά στο βουνό. Εκεί, κι οι δυο μαζί ονειρευτείτε όσο θέλετε. Όταν η βρώμα σας φτάσει εδώ, εγώ αμέσως θα στείλω το γιατρό».

Η περιέργειά της όμως, δεν την άφηνε ήσυχη. Όταν μου έφερε το καφέ στο τραπέζι, κάθισε δίπλα μου και μου ζήτησε να της πω το όνειρο που είδα κι εγώ, πίνοντας το καφέ της είπα τ' όνειρό μου: Καθόμουν, λέει, εδώ και σκεφτόμουν αυτά που αποφασίσαμε να κάνουμε. Ξαφνικά, παρουσιάζεται μπροστά μου ο Χριστός. Εγώ ταράχτηκα. «Ήρθε να μας μαλώσει, πιθανόν και να μας τιμωρήσει», σκέφτηκα.

«Γιατί είσαι στενοχωρημένος;», με ρώτησε

Εγώ, απ' το φόβο μου μπέρδευα τα λόγια μου, δεν μπορούσα να μιλήσω. Ο Χριστός κατάλαβε τη δυσκολία μου και είπε: «Όσο θα βρίσκεστε στο βουνό, εγώ θα σας προστατεύω κι όταν θα με χρειάζεστε θα είμαι πάντα κοντά σας, πες μου λοιπόν, τι έχεις κι εγώ θα σε βοηθήσω».

Τότε πήρα θάρρος. «Χριστέ μου, θέλω να μου πεις -του ζήτησα- αν αυτό που αποφασίσαμε να κάνουμε είναι σωστό

και τίμιο».

«Πηγαίνετε κι όσο θ' ακούτε να κεληδούν τ' αηδόνια, να ξέρεις ότι ο Θεός είναι κοντά σας και συμφωνεί μαζί σας. Τα γλυκοκεληδηδήματά τους είναι η γλώσσα του Θεού, μ' αυτή θα σας μιλάει ο Θεός», μ' απάντησε ο Χριστός και τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να το ρωτήσω «Πώς θα καταλάβουμε τι μας λέει ο Θεός, αφού εμείς δεν γνωρίζουμε τη γλώσσα των αηδονιών, ήρθες εσύ και με ξύπνησες».

«Πάλι καλά! Αφού δεν είδες καμιά αστραπή να με βάλεις κι εσύ σε μπελάδες, φτηνά τη γλίτωσα μ' εσένα. Το μόνο που κατάλαβα είναι ότι σου κόλλησε κι εσένα το κουσούρι του, αυτός ο αχαϊρευτος ο δικός μου. Το καλό που θέλω από σας, τώρα που θα είστε μόνοι εκεί στο βουνό, να κοιμάστε με τη σειρά, ένας –ένας γιατί, αν η βρώμα σας αργήσει να 'ρθει ως εδώ, θα σας φάνε οι λύκοι κι αλίμονο στη Παρθενίτσα, αυτή μόνο λυπάμαι. Πήγαινε τώρα, γιατί, ο Γιωρίκας κάθεσαι σε αναμμένα κάρβουνα, μπορεί να σ' αφήσει και να φύγει μόνος του», είπε η Παρθένα.

Παράτησα τότε το καφέ μου και τρέχοντας βγήκα έξω.

«Αντε! Σε περιμένω μια ώρα, θα 'ρθεις μαζί μου ή θα φύγω μόνος;», είπε ο Γιωρίκας μόλις με είδε.

«Χωρίς το γραμματέα σου πώς θα τα βγάλεις πέρα;»

«Στην ανάγκη θα κρατούσα τον ανιψιό μου», μου είπε και μου τον σύστησε. «Από δω ο Ανέστης, ο γιος της αδελφής μου, Τασούλη τον φωνάζω εγώ, έτσι να τον αποκαλείς κι εσύ», πρόσταξε.

«Καλά», του είπα κι ανέβηκα στο μικρό φορητό. Αμέσως μετά ξεκινήσαμε αφήνοντας πίσω μας τη Παρθένα να χασκογελά, χωρίς να νιάζεται όπως άλλοτε, για τα δόντια που λείπουν απ' το στόμα της.

Η συμπεριφορά της Παρθένας, αλλά και η Παρθενίτσα που κρατούσα σφιχτά στην αγκαλιά μου, για να την προστατέψω απ' τις κοτρονές και τις νεροφαγιές που σα να τις ση-

μάδευε, καβαλούσε ο Τασούλης, μ' εμπόδισαν να χαρώ τις ομορφιές του βουνού, καθώς το φορτηγό ανηφόριζε διασχίζοντας το φιδογυριστό δρόμο του καταπράσινου και πανέμορφου δάσους.

Φθάνοντας στη καλύβα, κατεβήκαμε απ' το φορτηγό και καθίσαμε σ' ένα βράχο για να ξεκουραστούμε. Από κει, κοιτώντας προς το Θερμαϊκό, είδαμε στο βάθος να ξεπροβάλλει σιγά - σιγά κι ο ήλιος, βάφοντας με το χρώμα του τον ορίζοντα. Τότε, αισθάνθηκα τις ζεστές κι ανάλαφρες πορφυρόχρωμες ακτίνες του να με τυλίγουν και να με παρασέρνουν μαζί τους.

Χωρίς να καταλάβω, όπως συμβαίνει κάθε φορά που κοιτώ τα ουράνια σώματα, βυθίστηκα πάλι σε σκέψεις. Προσπαθούσα να μαντέψω την εξήγηση που θα 'διναν αντικρίζοντας το κόκκινο ήλιο οι απλοί κι ανίδεοι άνθρωποι, αυτοί που δεν γνωρίζουν τα φαινόμενα της διάθλασης του φωτός.

Ψάχνοντας νοερά βρήκα κάποιον ο οποίος μου είπε: «Ο ήλιος γίνεται κόκκινος απ' το θυμό του, όταν αντικρίζει τα έργα των ανθρώπων. Το ίδιο συμβαίνει και στη δύση, γιατί κι εκεί υπάρχουν άνθρωποι που τον πικραίνουν με τα έργα τους». Ένας άλλος μου είπε: «Απ' τα μεσάνυχτα, ο ήλιος ανηφορίζει. Προσπαθώντας να σκαρφαλώσει και να ξεπεράσει τις βουνοκορφές για να είναι ακριβής και συνεπής στο ραντεβού του μαζί μας, ζορίζεται και κοκκινίζει».

Όμως εγώ, που γνωρίζω καλά το φαινόμενο της διάθλασης, μαγεμένος απ' το πανέμορφο θέαμα, θέλησα να ξαναδώ την εικόνα αυτή κι από άλλο σημείο. Γι' αυτό, με το βλέμμα μου χάραξα μια νοητή γραμμή που άρχιζε απ' το κόκκινο ήλιο, περνούσε απ' το σημείο που καθόμουν και χανόταν μακριά στο διάστημα.

Κατόπιν, ακολουθώντας τη γραμμή που χάραξα, έφτασα στην άκρη της, χάθηκα κι εγώ μαζί της ανάμεσα στα αστέρια. Από κει, κοιτώντας πάλι τη γραμμή το βλέμμα μου συνάντη-

σε τη γη αντάμα με τον ήλιο κι αυτό που έβλεπα θέλησα να το πω και στο Γιωρίκα, να το ζήσει κι αυτός μέσα απ' τα μάτια τα δικά μου.

-Βλέπω, του είπα, μια πανέμορφη κοπέλα, σωστή βασιλίσσα. Φοράει στέμμα στο κεφάλι της που το στολίζει ένα τεράστιο και κατακόκκινο πετράδι. Το πετράδι λάμπει και τη φωτίζει κι όσο τη φωτίζει, τόσο σε θαμπώνει η ομορφιά της.

Ο Γιωρίκας σηκώθηκε απ' το βράχο και με γρήγορα βήματα πήγε στο φορητό, πήρε το παγούρι με το νερό και ξαναγύρισε κοντά μου. «Ρίξε λίγο νερό στο πρόσωπό σου για να συνέλθεις».

Εγώ προσποιούμενος πως δεν κατάλαβα την αιτία του προβληματισμού του, υπάκουσα σαν καλό παιδί στην εντολή του. Αμέσως μετά, με ύφος που απέκτησε τα τελευταία χρόνια, μιμούμενος τον αγαπημένο του δάσκαλο και σοφό της Αρχαίας Ελλάδας, τον Αριστοτέλη, άρχισε να με δασκαλεύει:

«Πρέπει να ξέρεις ότι ονειρεύονται, όσοι προσπαθούν να πραγματοποιήσουν το σκοπό που έβαλαν στη ζωή τους, ή εκείνοι που δεν έχουν κανένα σκοπό και κανένα προορισμό. Όσοι όμως, ανήκουν στη δεύτερη κατηγορία είναι δυστυχημένοι γιατί ονειρεύονται κι όταν δεν κοιμούνται. Εμείς και ιερό σκοπό έχουμε και μπορούμε να τον πραγματοποιήσουμε. Γι' αυτό σταμάτα να ονειρεύεσαι όρθιος και σήκω απ' το βράχο, να καθαρίσουμε τη καλύβα και να τακτοποιήσουμε τα πράγματά μας. Σε λίγο, θα καταφθάνουν άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο και δεν πρέπει να μας βρουν ακατάστατους».

Κρίνοντας τα λόγια του, τα βρήκα σωστά κι αληθινά, γι' αυτό συμφώνησα μαζί του και τον ακολούθησα με πολλή όρεξη για δουλειά. Μέχρι την ώρα που ο ήλιος κάθισε στη κορυφή του Βερμίου, δουλεύαμε ασταμάτητα: καθαρίσαμε την εγκαταλελειμμένη καλύβα του, κόψαμε τους θάμνους και τα χόρτα που υπήρχαν γύρω από αυτή και διαμορφώσα-

με το χώρο στο παλιό μαντρί, όπου θα διέμενε με ασφάλεια η Παρθενίτσα με τα μωρά της, που περιμέναμε από μέρα σε μέρα.

Εξαντλημένος απ' τη πολλή δουλειά πήγα και κάθισα στον ίδιο βράχο για να ξεκουραστώ. Ρίχνοντας το βλέμμα μου προς τη δύση, είδα πάλι τον ήλιο ντυμένο με τη πρωινή φορεσιά του, να κατηφορίζει στη πίσω μεριά του βουνού, για να χαθεί μεσ' τις απότομες και βαθιές χαράδρες του. Ένωσα ξανά τις ακτίνες του να με τυλίγουν και να με παρασέρουν μαζί τους.

Χωρίς να το καταλάβω και πάλι βυθίστηκα σε σκέψεις. Οι σκέψεις έγιναν συλλαβές -έγιναν λέξεις και μία μία έβγαιναν απ' το στόμα μου με φωνή: «Σε θαυμάζω και υποκλίνομαι μπρος το μεγαλείο της ψυχής σου, ήρθες ταπεινά κι αθόρυβα, χωρίς καμπάνες να χτυπούν και φιλαρμονικές να παιανίζουνε για σένα, δίχως να σ' απονέμουν τιμές στρατιωτικά αγήματα. Μας έδωσες τη ζεστασιά σου και τη ψυχή σου ακόμα, χωρίς καμιά απαίτηση, καμιά προσδοκία. Και τώρα φεύγεις όπως ήρθες απλά, αθόρυβα και ταπεινά. Αν όλοι εμείς οι άνθρωποι ήμασταν σαν κι εσένα, πόσο γλυκιά θα ήταν η ζωή μας, θα 'ξιζε να τη ζει κανείς κι ας ήταν μονάχα μια στιγμή».

Αυτά έλεγα, απολαμβάνοντας αυτή τη φορά το πανέμορφο θέαμα της δύσης του ήλιου.

Ο Γιωρίκας που κάθισε δίπλα μου χωρίς να τον αντιληφθώ, ακούγοντας τα λόγια μου, σηκώθηκε όρθιος και σούρνοντάς με, όπως ο αφέντης το δούλο του, αγριεμένος μου είπε: «Πάμε τώρα για ύπνο, όλη η νύχτα είναι δική σου, μπορείς να ονειρευτείς όσο θέλεις. Όμως το πρωί να μαζέψεις τα πράγματά σου, γιατί ο Τασούλης θα σε κατεβάσει στο χωριό. Εγώ θέλω να γίνω Πλανητάρχης κι εσύ μ' αυτά τα όνειρά σου, θα μου χαλάσεις όλα τα σχέδια που κατέστρωσα γι' αυτό το σκοπό».

Η βάρβαρη συμπεριφορά του με πίκρανε πολύ. Όσα χρόνια γνωριζόμαστε ποτέ δεν μου μίλησε άσχημα, ποτέ δεν με προσέβαλε με τόσο σκληρό τρόπο. Μπαίνοντας στη καλύβα, πήγα και κάθισα στην άκρη του κρεβατιού μου, δίχως να πω κουβέντα. Ο Γιωρίκας, χωρίς να νιώθει τύψεις γι' αυτό που έκανε, ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Σε λίγο, τον πήρε ο ύπνος κι άρχισε να ροχαλίζει.

Όσο τον άκουγα, τόσο μεγάλωνε ο θυμός μου κι η στενοχώρια μου μαζί. Γι' αυτό βυθίστηκα σε σκέψεις. Βαθιές πισίνες έκανα τις σκέψεις μου με γάργαρο και δροσερό νερό. Ύστερα, παίρνοντας μία - μία με τη σειρά, βουτούσα μέσα. Πολλές φορές, έφτασα μέχρι το πάτο. Βούτηξα στις περισσότερες, καμιά όμως δεν μπόρεσε το πόνο μου να σβήσει και να με δροσίσει.

«Σ' όλη μου τη ζωή υπήρξα τίμιος, τώρα πώς να εκμεταλλευτώ τους ανθρώπους, να γίνω απατεώνας;», αναρωτιόμουν. «Καλύτερα να φύγω τώρα», σκέφτηκα κι απελπισμένος έγεια στο στρώμα. Τότε θυμήθηκα, πως είχα ακόμα μία. «Ας κάνω μια προσπάθεια, τη τελευταία, μήπως σ' αυτή κάτι να βρω», είπα και ξαναβούτηξα.

«Αν φύγω, θα μείνει ο Γιωρίκας μόνος του. Όμως, τόσο σκληρός και βάρβαρος που είναι, όταν θα γίνει αθάνατος θα βασανίζει τους ανθρώπους, γι' αυτό πρέπει να μείνω. Εγώ θα γίνω Πλανητάρχης», είπα κι ανέβηκα στην επιφάνεια. Σκουπίστηκα και ξαναέγεια στο στρώμα, ικανοποιημένος κι αποφασισμένος να μείνω.

«Για να γίνει αυτό», σκέφτηκα πάλι, «πρέπει πρώτα να τον πείσω ν' αλλάξει την απόφασή του. Ο Γιωρίκας είναι αγύριστο κεφάλι, ό,τι λέει το εννοεί. Ποτέ τα λόγια του δεν παίρνει πίσω», έλεγα και στριφογύριζα στο στρώμα.

«Ίσως η νύχτα μαλακώσει τη ψυχή του και το πρωί μπορέσω να τον πείσω», ξανασκέφτηκα για λίγο κι έκλεισα τα μάτια μου. Λίγο πριν με πάρει ο ύπνος και παραδομένος σ'

αυτόν να ταξιδέψω μαζί του, σ' άλλα μέρη και με άλλη διάσταση, θυμήθηκα τα λόγια του Χριστού, αυτά που μου είπε στο χωριό, λίγο πριν ξεκινήσουμε: «Θα είμαι πάντα κοντά σας, όταν θα με χρειάζεστε». Τότε τον κάλεσα και παρακαλώντας το ρώτησα:

«Πες μου Χριστέ μου, αυτό το βάραβρο, πώς θα τον μεταπείσω;»

Και ο Χριστός μ' απάντησε: «Πέστον για τ' αηδόνια».

«Πρωί - πρωί θα του το πω, μόλις ξυπνήσει».

«Όχι, ξύπνα τον τώρα.»

«Φοβάμαι μη με χτυπήσει.»

«Ξύπνα τον εσύ κι αυτός ας σε χτυπήσει», με πρόσταξε ο Χριστός σκουντώντας με, ίσως και να με βάρωσε με το ραβδί του.

Τότε ανασηκώθηκα και κάθισα για λίγο στο κρεβάτι.

«Για να το λες εσύ, πρέπει να το κάνω κι αν ακόμα είναι να πεθάνω».

Έτσι, πήρα την απόφαση να τον ξυπνήσω. Πήγα κοντά του, τον φώναξα πολλές φορές, απάντηση όμως δεν πήρα. Τον σκούνησα άλλες τόσες κι αυτός -μουγκρίζοντας σα βόδι- άλλαζε πλευρό. Τότε τον έβρισα, τον είπα και γαιδούρι κι αμέσως θυμήθηκα το νερό με το παγούρι κι έτρεξα σ' αυτοκίνητο. Σήκωσα το παγούρι μα ήταν άδειο.

Μετά «βολίδα» έγινα και πήγα στη πηγή που βρίσκεται πιο κάτω. Το γέμισα με κρύο νερό και γύρισα αμέσως στη καλύβα κι από ψηλά του το άδειασα σιγά -σιγά πάνω στο κεφάλι. Όταν μισοάδειασε, μου τ' άρπαξε απ' τα χέρια και μονομιάς το ήπια όλο.

«Στέγνωσε το λαρύγγι μου κι από τη δίψα κόντεψε να σκάσω», μου είπε. Μετά με ευχαρίστησε, μου 'δωσε και ευχή «Τη δροσιά του νάχεις».

«Δεν θέλω ευχές, μονάχα ένα λεπτό να σου μιλήσω θέλω» κι αυτός τότε δέχτηκε

Έτσι, του διηγήθηκα τα όνειρο που είδα στο χωριό, αυτό με το Χριστό και τ' αηδόνια. Μόλις όμως τελείωσα, σήκωσε το παγούρι και με δύναμη το πέταξε επάνω μου.

«Τι κάνεις, τρελάθηκες; Μ' έσπασες το κεφάλι».

«Καλά σου έκανα, όλη μέρα μας κελαηδούσαν τ' αηδόνια στα κλαδιά κι εσύ ονειρευόσουν πεντάμορφες κοπέλες κι αηδίες. Κοιμήσου τώρα και το πρωί, χαράματα, θα πάμε πάλι εκεί στο βράχο, να τ' ακούσουμε κι εγώ με τη λύρα μου θα παίζω και θα τραγουδήσω μαζί τους».

Αυτή τη φορά, η βίαιη συμπεριφορά του Γιωρίκα απ' την οποία απέκτησα κι ένα καρούμπαλο στο μέτωπο –ίσα με ένα λεμόνι –δεν μ' ενόχλησε καθόλου, απεναντίας μάλιστα ένιωθα πολύ χαρούμενος κι ευτυχιμένος. «Φτηνά τη γλίτωσα», είπα και σ' ελάχιστα λεπτά αποκοιμήθηκα σα πουλάκι.

Όμως ο Γιωρίκας, ένιωσε διπλά ευτυχιμένος. Το όνειρό μου διέλυσε τις επιφυλάξεις που διατηρούσε, τόσο για μένα, όσο και για την έγκριση του Θεού, σ' ό,τι αποφάσισε να κάνει, αλλά δεν μπόρεσε να κοιμηθεί όπως εγώ. Μέχρι τα χαράματα που ξανάκουσε τ' αηδόνια να κελαηδούν σκεφτόταν και κατάστρωνε νέα σχέδια δράσης. Αυτά μου τα 'πε κι εμένα όταν ξύπνησα:

-Από σήμερα θα εφαρμόζεις πιστά τις επτά εντολές του Καϊάφα.

-Εσύ θα περπατάς ξυπόλητος κι εγώ με τα σανδάλια

-Πάνω απ' τα ρούχα σου θα φοράς τις κλεμπίες που μου δώρισε εκείνος ο Άραβας.

-Στα χέρια σου θα κρατάς τρανό ραβδί, ψηλότερο κι από το μπόι σου

-Θ' αφήσεις γένια σα κι εμένα

-Μπροστά στο κόσμο δε θα βγεις μ' ακάλυπτο κεφάλι, φόρα ό,τι θέλεις, δεν έχει σημασία τι.

-Ένα καπέλο με φτερά ή μια κουκούλα

-Ένα πολύχρωμο σαρίκι, μια περικεφαλαία, αν θέλεις

φόρα ένα καθίκι, αρκεί να έχει φαντασία, μου είπε και μου εξήγησε την έννοιά τους:

«Οι άνθρωποι θέλουν να σε φαντάζονται διαφορετικό, ποτέ δεν σ' εκτιμούν γι' αυτό που είσαι».

Όμως, κι εκείνο το πρωινό, όπως και τ' άλλο, καθώς και το επόμενο μετά από τ' άλλο, το γλυκό κελάηδημα των αηδονιών τ' άκουσε ο Γιωρίκας μόνος του. Όλες αυτές τις μέρες εγώ κοιμόμουν. Όταν ξύπνησα θυμήθηκα τα λόγια της Παρθένας «Σου κόλλησε κι εσένα το κουσούρι του, αυτός ο χαίρειτος ο δικός μου» και τη δικαίωσα.

-Ευτυχώς που βρισκόμουν εδώ πάνω, στα χέρια του Γιωρίκα και με περίμενε τρεις μέρες να ξυπνήσω, αλλιώς ήμουν χαμένος. Θα με παράχωναν ζωντανό, έλεγα και μ' έπιανε πανικός, κάθε φορά που θυμόμουν την περιπέτειά μου. Αυτή όμως αποδείχτηκε σωτήρια γιατί στη διάρκεια του πολυήμερου κι αδιάκοπου ύπνου μου, είδα ένα αληθινό όραμα, που μας βοήθησε να ξεπεράσουμε πολλές δυσκολίες και να πετύχουμε γρήγορα το σκοπό μας.

Η Παρθενίτσα μας -λέει- απέκτησε το προτέρημα να συνομιλεί με τα αηδόνια, αλλά και μαζί μου σαν αληθινός άνθρωπος. Εξ αιτίας αυτού, χιλιάδες λαού μας επισκέπτονταν, εκεί ψηλά στο βασίλειο του Γιωρίκα.

Άνθρωποι απ' όλα τα μέρη της γης έρχονταν εδώ να μας λατρέψουν και να μας προσκυνήσουν. Οι περισσότεροι έρχονταν για μένα και τη κατσίκα, να ρωτήσουν τα αηδόνια για τα μελλούμενά τους, όσα δηλαδή η μοίρα έχει γραμμένα γι' αυτούς. Εμείς έναντι αδράς αμοιβής, το κάναμε μ' ευχαρίστηση, ποτέ όμως δεν τους λέγαμε ό,τι μας έλεγαν τα αηδόνια. Τις περισσότερες φορές ήταν για όλους δυσάρεστα. Εμείς, τ' αλλάζαμε μ' ευχαρίιστα κι όλοι έμεναν ικανοποιημένοι μα, περισσότερο εμείς, που μέρα με τη μέρα γινόμασταν πλουσιότεροι.

«Έτσι, όπως εξελίσσονται τα πράγματα, πολύ σύντομα θα

γίνουμε βαθύπλουτοι», μου είπε μια μέρα ο Γιωρίκας

-Γρήγορα θα εξασφαλίσουμε την αθανασία μας και θ' αγοράσουμε απ' τους επιστήμονες όλα τα ανταλλακτικά των οργάνων μας, καθώς και τα ανθρωπόμορφα ρομπότ που ετοιμάζουν για μας, συμπλήρωσα εγώ και χαιρόμασταν γεμάτοι από ευτυχία. Η χαρά μας όμως δεν κράτησε πολύ. Το επόμενο πρωινό βρήκα τη Παρθενίτσα νεκρή.

Όταν την αντίκρισα, απ' τη στενοχώρια μου κόντεψε να πεθάνω κι ενώ ήμουν απαρηγόρητος, είδα το Γιωρίκα να γελά.

-Δεν ντρέπεσαι, εγώ κοντεύω να πεθάνω κι εσύ γελάς;

Κι αυτός μου 'δωσε τη πιο σκληρή απάντηση:

-Εγώ την έσφαξα, μου είπε

-Γιατί το έκανες αυτό; το ρώτησα, χωρίς να το πιστεύω ακόμα.

-Τι ήθελες, να σ' άφηνα να μου πάρεις την αρχηγία; Χωρίς τη Παρθενίτσα δεν έχεις καμιά δύναμη κι αξία.

Τότε όρμησα πάνω του με λύσσα, αυτός τραβήχτηκε πιο πίσω κι άρπαξε το ραβδί του, το σήκωσε ψηλά κι όταν τον πλησίασα με χτύπησε στο κεφάλι με δύναμη και ξύπνησα. Οι επόμενες στιγμές ήταν οι πιο δύσκολες και τραγικές της ζωής μου. Μόλις άνοιξα τα μάτια μου κι αντίκρισα το Γιωρίκα να στέκει πάνω από το κεφάλι μου, κρατώντας στα χέρια του ένα βιβλίο, τον άρπαξα από τα γένια, τον έριξα κάτω κι άρχισα να τον χτυπώ με μανία.

Αυτός, δεν αντιστάθηκε καθόλου. Μόνο όσοι βρίσκονταν γύρω μας, έπεσαν πάνω μου να τον απελευθερώσουν απ' τα χέρια μου, αλλά μέχρι να το κατορθώσουν, έγινε κι αυτός, όπως κάποτε και ο παπα-Χρήστος, κατάμαυρος απ' το ξύλο.

Ο Γιωρίκας έμπειρος καθώς ήταν, αφού έζησε παρόμοιες στιγμές και σαν θύτης, δεν μου κράτησε κακία, έδειξε κατανόηση και με συγχώρησε για το ξύλο που του έδωσα. Προκειμένου μάλιστα να γεφυρωθεί το χάσμα που δημιουργήθη-

κε ανάμεσά μας, μου ζήτησε να κάνουμε μαζί ένα περίπατο στο βουνό για να συνέλθουμε από το σοκ που περάσαμε.

Στη διαδρομή μου αποκάλυψε όσα έγιναν στο χρονικό διάστημα που βρισκόμουν σε κατάσταση νεκροφάνειας κι ονειρευόμουν:

«Δεν έπρεπε να ξυπνήσεις τόσο γρήγορα. Όσο κοιμόσουν, εγώ κρατούσα ένα βιβλίο κι έκανα πως διάβαζα. Έλεγα στους αφελείς ότι σε υπνώτισα και με τη βοήθειά σου επικοινωνούσα με τα πνεύματα, που μου έλεγαν τα μελλούμενα του καθενός, κι αυτοί με πίστευαν και με καλοπλήρωναν», μου είπε με ικανοποίηση και με βλέμμα που πρόδιδε την αποφασιστικότητά του, να εκμεταλλευτεί τις πεπονηθείσες των ανθρώπων, χωρίς κανένα δισταγμό.

Καθώς τον άκουγα, κατάλαβε ότι η σκέψη μου με γύριζε στο παρελθόν και πριν προλάβει να ξυπνήσει η συνείδησή μου που κοιμόταν γαλήνια κι από όμορφη ξανθομαλλούσα κόρη, μεταμορφωνόταν σε άσχημη και κακιά μάγισσα με κοφτερά νύχια, με αριστοτελικό ύφος μου είπε:

«Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν νοοτροπία, γιατί ελέγχονται πνευματικά από κάποιους που τους απομακρύνουν απ' την αλήθεια και τις αρχές της δημοκρατίας. Τώρα βρισκόμαστε σε μιαν άλλη εποχή, που μας ανοίγει διάπλατα τις πύλες του Παραδείσου, όπως θα ξαναφτιάξουμε τον πλανήτη μας. Διώξε, λοιπόν, τις τύψεις που σε βαραίνουν και πάμε στη καλύβα, όπου μας περιμένουν πολλοί άνθρωποι που χρειάζονται ηθική συμπαράσταση και συμβουλές, για να λύσουν τα προβλήματα που δημιουργούν μόνοι τους, είτε γιατί δεν χρησιμοποιούν τη λογική, είτε γιατί είναι θύματα των επιθυμιών τους με τις οποίες ταυτίστηκαν.

Εμείς όμως, χρειάζομαστε τα χρήματά τους για να κερδίσουμε την αθανασία μας και το εισιτήριο για την είσοδό μας στο Παράδεισο. Βλέπεις σε αντίθεση με τους προγόνους μας, εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να παραμείνουμε στη γη

γιατί, αν υπάρχει κάπου άλλου κι άλλος παράδεισος, αυτός -όπως δείχνουν τα γεγονότα- βρίσκεται πολύ μακριά, για να μη μπορούμε να τον ανακαλύψουμε και τον καταστρέψουμε κι αυτόν.

Αποφάσισε λοιπόν, τι θέλεις. Θα χαθείς κι εσύ μαζί μ' όλους αυτούς τους ανίδεους κι ανυποψίαστους ή θα μ' ακολουθήσεις στο δρόμο που χάραξε ο παγκοσμιοποιός;».

Τα λόγια του δεν έφταναν στ' αυτιά μου σαν ηχητικά κύματα. Τα ένιωθα να πέφτουν πάνω μου σα φωτεινές δέσμες και οι ακτίνες τους διαπερνώντας το υγρό στοιχείο των ματιών μου, που σα ρουφήχτρες τις ρουφούσαν, να φωτίζουν τις σκοτεινές πτυχές του εγκεφάλου μου, ενεργοποιώντας το ένα μετά το άλλο, όλα τα κύτταρα της μαλακής μάζας του, όπως τα εξαρτήματα μιας μηχανής, μόλις ανοίξει ο διακόπτης του ηλεκτρικού.

Η δύναμη της σκέψης και της φαντασίας, σχημάτισε μπροστά μου, σαν αποτέλεσμα αυτής της ενέργειας που ακόρευστα διοχετεύτηκε μέσα μου, την ίδια εικόνα που πολλές φορές στο παρελθόν φαντάστηκα: Είδα πάλι τους ανθρώπους που μας επισκέπτονταν κατά μπουλούκια να μοιάζουν με ακυβέρνητο καράβι και τις ακράτητες επιθυμίες τους, σα μανιασμένα θεόρατα κύματα, να το παρασέρνουν και να το συντρίβουν, χτυπώντας το αλύπητα πάνω στα γρανιτένια βράχια του σκοταδισμού και της αμάθειας, που κάποιοι συντηρούν και μεταφέρουν σα παράδοση, από γενιά σε γενιά, στρέφοντας τους ανθρώπους (θαρρείς πως το κάνουν από ζήλια) κόντρα στα θεόσταλτα και φωτισμένα μυαλά των Σωκράτη - Πλάτωνα - Αριστοτέλη -... Αϊνστάιν) κ.ά.

Με πολύ θυμό που ξεχείλισε απ' το στήθος μου σα πυρακτωμένη λάβα και χαράκωσε το πρόσωπό μου, επειδή δεν μπορούσα να βρω κανένα επιχείρημα ικανό ν' αντικρούσει τις απόψεις του, συμφώνησα μαζί του.

Στο δρόμο της επιστροφής δεν ανταλλάξαμε κουβέντα,

μόνο κάπου –κάπου ο Γιωρίκας μου έδειχνε, πότε τα κονσερβοκούτια και τα σκουπίδια που ήταν πεταμένα στην άκρη του δρόμου και στις πλαγιές και πότε τα αυτοκίνητα που ήταν παρκαρισμένα αράδα, κι εγώ κουνούσα το κεφάλι.

Σιωπηλοί, αλλά με πολύ κέφι για δουλειά, επιστρέψαμε στη καλύβα κι επιδοθήκαμε στο «θεάρεστο» έργο μας, με την ευχή και την ελπίδα πως αυτοί οι άνθρωποι θα είναι τα τελευταία θύματα εκμετάλλευσης, αλλά ταυτόχρονα και η τελευταία απειλή για το πλανήτη μας.

Οι μέρες κυλούσαν αισιόδοξα κι ευτυχισμένα κι όσο γρήγορα κυλούσαν, τόσο πλουσιότεροι γινόμασταν. Κάνοντας ένα πρόχειρο απολογισμό -σα γραμματέας και διαχειριστής που ήμουν- διαπίστωσα ότι με τα χρήματα που συγκεντρώσαμε, πραγματοποιούσαμε όλα τα όνειρά μας και μας έμεναν άλλα τόσα. Αποφάσισα τότε, να το πω και στο Γιωρίκα, να χαρεί κι αυτός γιατί, τις τελευταίες μέρες τον έβλεπα σκυθρωπό και πολλές φορές οξύθυμο.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, μόλις ο ήλιος έγειρε στοχεύοντας τη κορυφή του Βερμίου, κρατώντας ο καθένας το ραβδί του, ξεκινήσαμε για τον καθιερωμένο περίπατό μας. Ανηφορίζαμε αργά - αργά το καινούργιο δρόμο που κατασκεύασε η Πολιτεία, πιεζόμενη από κάποιους ισχυρούς που προέβλεψαν με τη διορατικότητα και το εμπορικό τους δαιμόνιο, ότι η τεράστια κοσμοσυρροή επιφυλάσσει και γι' αυτούς σημαντικά οφέλη.

Σ' όλο το πηγεμό, μέχρι που φτάσαμε στη κορυφή του λόφου, εκεί που στρίβει ο δρόμος και κατηφορίζει για το χωριό, του έλεγα τα ευχάριστα νέα.

Ακούγοντάς τα ο Γιωρίκας, απ' την ευαισθησία και την ορμή του, πήρε τότε μιαν απόφαση που όμως ήταν λαθεμένη, όπως συνήθως γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις: «Άλλο δεν τους χρειαζόμαστε, κανέναν από αυτούς δεν έχουμε ανάγκη, βρες τρόπο να τους ξεφορτωθούμε».

«Κι αν ακόμη ήταν θέλημα Θεού, τέτοιο κακό σ' αυτούς δεν πρέπει να το κάνουμε εμείς, αφού σε λίγο θα γίνουμε αθάνατοι. Εμείς μπορούμε να περιμένουμε όσο θέλουμε. Το πρόβλημα είναι δικό τους, ας το σκεφτούν λοιπόν αυτοί», απάντησα εγώ.

Συγκινημένος και ικανοποιημένος απ' την απάντησή μου αυθόρμητα τότε ξεφώνισε:» Γεια σου πλανητάρχη και κυρίαρχε του παραδείσου μας» και πριν προλάβω να ζητήσω εξηγήσεις γι' αυτά που με έκπληξή μου άκουσα, συνεχίζοντας ο Γιωρίκας είπε: «Μέχρι τώρα αρχηγός ήμουν εγώ, όμως πλανητάρχης πρέπει να γίνεις εσύ γιατί, αυτός που ονειρεύομαι σου μοιάζει, είναι όμοιος και απαράλλαχτος με σένα. Εξάλλου αυτό επιθυμείς κι εσύ, το άκουσα που το έλεγες στο παραμιλητό σου: «Εγώ θα γίνω πλανητάρχης», είπες και ξανακοιμήθηκες».

«Στο μέλλον η γη θα κατοικείται από άλογα όντα που θα μοιάζουν με ανθρώπους. Όμως εκείνα θα χρειάζονται περισσότερο σιτοργή και φροντίδα, απ' αυτά τα «λογικά», που μαζεύτηκαν εδώ, για να μας προσκυνήσουν και να μας ρωτήσουν πώς θα βρουν τις προδομένες τους αγάπες και τους κρυμμένους θησαυρούς», σκέφτηκα.

«Αφού κι εσύ το θέλεις το αποδέχομαι κι εγώ. Ελπίζω ότι θα είμαι ένας τίμιος και δίκαιος πλανητάρχης», είπα και τον ευχαρίστησα.

«Πολύ βιάζεσαι, υπάρχουν πιο ενδιαφέροντα πράγματα που έχουν προτεραιότητα και πρέπει να τα πραγματοποιήσουμε άμεσα».

«Και ποια είναι αυτά;», ρώτησα με απορία. Η απάντηση που έλαβα με άφησε άναυδο.

«Προέχει η ασφάλεια του θησαυρού μας, αυτός μας κάνει ισοδύναμους με τους Καϊάφες κι αυτός θα μας βοηθήσει να κερδίσουμε την πολυπόθητη αθανασία μας. Χωρίς αυτόν, δεν γίνεται τίποτε. Για το σκοπό αυτό, θύμισέ μου να ειδοποιήσω

τον ανιψιό μου τον Τασούλη, για να μας φέρει απ' το χωριό μερικούς ακόμη νέους που θ' αναλάβουν την ασφάλειά μας και τη περιφρούρηση του θησαυρού. Εσύ, με τα χρήματα που θα μας δίνουν οι αφελείς πιστοί μας, πρέπει να μεταβάλλεις το χώρο μας σ' ένα μικρό παράδεισο, περιφραγμένο από ένα ψηλό και αδιαπέραστο τείχος. Το χρήμα είναι ελκυστικό και τρελαίνει τους ανθρώπους».

Τα λόγια του έβαλαν φρένο στην καλπάζουσα φαντασία μου και με προσγείωσαν στη φρικτή πραγματικότητα.

«Το θησαυρό! Ποιο θησαυρό; Αυτόν που αποχτήσαμε με ανηθικότητα και αγυρτεία;», σκέφτηκα και βυθίστηκα στη πάνινη πολυθρόνα, γέροντας το κεφάλι ανάμεσα στο στήθος μου.

Αρκετή ώρα παρέμεινα στην ίδια θέση, κοιτάζοντας αμήχανα τα γυμνά μου πόδια. Όταν σήκωσα το κεφάλι, είδα γύρω μου όλους τους γνωστούς και φίλους να με κοιτάζουν με ανείπωτη περιφρόνηση. Έγειαρά πάλι το κεφάλι μου, υποβάλλοντας ταυτόχρονα τη σκέψη μου, σε μια ύστατη και αγωνιώδη προσπάθεια αναζήτησης κάποιας δικαιολογίας, που θα με λύτρωνε από τις Ερινύες που με κυριεύσαν.

-Τη βρήκα! είπα μετά από λίγο και τινάχτηκα από τη πολυθρόνα, σα να με ώθησε κάποιο ισχυρό ελατήριο: «Πιστεύω ότι ο Γιωρίκας μια μέρα, θα γίνει θρύλος και γω βρίσκομαι μαζί του για να καταγράψω το μύθο του, με τον οποίο θα παραδειγματίζονται οι επόμενες γενιές, διαβάζοντάς τον».

Προς στιγμή, νόμισα ότι τα πρόσωπα που με κεραυνοβολούσαν με το βλέμμα τους, χάθηκαν από μπροστά μου, επειδή με πίστεψαν, αφού δεν γνώριζαν ότι δεν θα υπάρχουν επόμενες γενιές, ούτε άνθρωποι που να μπορούν να διαβάσουν. Όμως έκανα λάθος, ήταν η στεντόρεια φωνή του Γιωρίκα που με επανέφερε στα συγκαλά μου:

«Πάλι ονειρεύεσαι ξυπνητός και παραμιλάς μόνος; Σε λίγο η τύχη του πλανήτη θα βρίσκεται στα χέρια μας για να

τον απαλλάξουμε από τη καταστροφική μανία των ανθρώπων. Είναι ιερό καθήκον που πρέπει να φέρουμε σε πέρας με κάθε τρόπο και να μη ξεχνάς ότι «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», είπε καθώς έμπαινε στη καλύβα για να ξαπλώσει στο κρεβάτι του.

Δεν γνωρίζω τι σκεφτόταν, μέχρι να τον πάρει ο ύπνος. Εγώ πάντως θυμάμαι, ότι προσπαθούσα να φανταστώ τη ζωή των αθανάτων, σε έναν πλανήτη χωρίς ανθρώπους.

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Τρία χρόνια δούλευαν οι τεχνίτες με τους πολυάριθμους βοηθούς τους, για να δημιουργήσουν τον Παράδεισό μας:

Στο κέντρο της μεγάλης έκτασης που αγοράσαμε και την ενώσαμε με την έκταση που νόμιμα κατείχε ο Γιωρίκας, δέσποζε ένας επιβλητικός ναός, αφιερωμένος στη λατρεία του Χριστού.

Νότια, ακριβώς απέναντι από την είσοδο με τη βαριά σιδερένια πόρτα, στηριγμένη στο φαρδύ και αδιαπέραστο τέιχος, υψωνόταν η καινούργια μας κατοικία: Ένα διώροφο αριστούργημα αρχιτεκτονικής με άνετους και ηλιόλουστους χώρους, γεμάτους με σπάνια έργα τέχνης αριστοκρατικής πολυτέλειας. Η μια από τις πολλές υπόγειες μυστικές κρύπτες της, φιλοξενούσε πλέον τον πολύτιμο θησαυρό μας.

Στο ίδιο αρχιτεκτονικό στυλ και με παρόμοια πολυτελή κατασκευή, συνεχίζονταν προς τα δεξιά οι ξενώνες: Ένα συγκρότημα πολυάριθμων αυτοτελών κτιρίων, στοιχισμένων και ισομετρικά υπερυψωμένων, ακολουθώντας το επικλινές έδαφος, που κατέληγε στο χείλος μιας βαθιάς χαράδρας.

Στην αριστερή πλευρά της κατοικίας προς τα δυτικά, πάνω στο βράχο που καθίσαμε για να ξεκουραστούμε, την ημέρα της αφίξεώς μας, χτίσαμε ένα όμορφο κίосκι. Το δροσερό νερό της πηγής, φερισμένο με υδροσωλήνες τρέχει πλέον στη βάση του βράχου, μέσα στη λεκάνη που κατασκεύασαν οι τεχνίτες, λαξευόντάς τον.

Σύμφωνα με ένα παλιό θρύλο, ο βράχος αυτός, ήταν κάποτε ένα φάντασμα που τριγυρνούσε τις νύχτες και τρομοκρατούσε τους ανθρώπους. Με τον καιρό όμως, τους αγάπησε και θέλοντας να τους βοηθήσει, επαναστάτησε κατά του με-

γάλου αφέντη του Άδη: Αρνήθηκε να επιστρέψει στα έγκατα της γης, όπου ζούσε μαζί με τα υπόλοιπα αόρατα και σαρκοβόρα αδέρφια του. Αυτό το φάντασμα, για να διατηρήσει τους δεσμούς του με τη ζωή και τους ανθρώπους, ριζώσε στη ράχη του βουνού, μεταμορφωμένο σε βράχο. Από τότε, με άνεση παρακολουθεί διαρκώς τους κατοίκους της Βεργίνας, που είναι κτισμένη στα ριζά του βουνού και ολόκληρου του λεκανοπεδίου, που απλώνεται σαν βεντάλια μπροστά του.

Όσοι έχουν την τύχη να καθίσουν πάνω του, αφήνοντας το βλέμμα τους να ταξιδέψει στα μέρη που δεσπόζει ο βράχος, μπορούν να πληροφορηθούν για όλα όσα συνέβησαν κατά το παρελθόν, αλλά και γι' αυτά που συμβαίνουν σήμερα.

Αρκετοί πάλι, βρίσκουν λύσεις για τα προβλήματα που τους απασχολούν, ενώ άλλοι ανακαλύπτουν μεθόδους που τους προστατεύουν από τα κακά πνεύματα των φαντασμάτων, που δυστυχώς εξακολουθούν ακόμη να περιφέρονται στη γη.

Ένα μονοπάτι που φιδосέρνεται, άλλοτε στενότερο και άλλοτε φαρδύτερο, αφήνοντας χώρο στα παγκάκια αναψυχής για να ξεκουράζονται οι επισκέπτες, οδηγεί τα βήματά τους στη σκιά πολλών φυλλοβόλων δένδρων και ανάμεσα σε καταπράσινους θάμνους και πανέμορφους ανθόκηπους με πολύχρωμα λουλούδια.

Ζούσαμε πλέον, σε συνθήκες πολυτελούς διαβίωσης και απόλυτης ασφάλειας, τόσο για μας, όσο και για τον ανεκτίμητο θησαυρό μας, που καθημερινά πολλαπλασιάζονταν από τις πλουσιοπάροχες προσφορές των φανατικών οπαδών μας.

Ένας μόνο κίνδυνος, φάνηκε για λίγο να μας απειλεί: Ήταν ο Ηγούμενος και οι μοναχοί βοηθοί του, από την Ιερά Μονή της Παναγίας Φανερωμένης που την ανήγειραν πρόσφατα, στην απέναντι καταπράσινη πλαγιά του βουνού. Την αφιέρωσαν στη λατρεία της Παναγίας γιατί, όπως υποστήρι-

ζε ο ηγούμενος, παρουσιάστηκε στον ύπνο του και του ζήτησε να χτίσει μια Μονή σε αυτό ακριβώς το χώρο.

Βέβαια εμείς, ποτέ δεν πιστέψαμε τους ισχυρισμούς του ηγουμένου. Ήμασταν πεπεισμένοι ότι ήρθαν δίπλα μας, για να εκμεταλλευτούν την τεράστια κοσμοσυρροή που μας επισκεπτόταν.

«Πρόκειται για δύο ασεβείς και υβριστές του παντοδύναμου και πανάγαθου Θεού μας», έλεγαν για μας οι μοναχοί, προτρέποντας τους πιστούς να μη μας εμπιστεύονται. Αυτό γινόταν, μέχρι τη μέρα που σ' ένα περίπατό μας συναντήσαμε τυχαία τον ηγούμενο. Στο διάλογο που κάναμε μαζί του, ανταλλάσσοντας εμπειρίες και απόψεις, ο ηγούμενος κατάλαβε ότι συμφερότερη ήταν η συνεργασία μεταξύ μας, παρά ο πόλεμος.

Με την υψίστης σημασίας συμφωνία που συνήψαμε, τα σύννεφα του πολέμου που φάνηκαν να συσσωρεύονται πάνω από το μικρό παράδεισό μας, άρχισαν να διαλύονται. Η συμφωνία μας ήταν: Να επευφημούμε το έργο και τις ικανότητες ο ένας του άλλου και να προτρέπουμε τους πελάτες μας, να επισκέπτονται και την απέναντι πλευρά, αυξάνοντας με τον τρόπο αυτό τις πιθανότητες για λύση των προβλημάτων τους.

Η στενή συνεργασία μας με πνεύμα συναδελφικής αλληλεγγύης, εδραίωσε την αξιοπιστία μας και εξασφάλισε τεράστια οφέλη και στις δύο πλευρές.

Έκτοτε, την σκέψη μας απορροφούσε μόνο η πλούσια και γεμάτη με έντονες συγκινήσεις καθημερινότητα. Περιμένοντας τους επιστήμονες που θα μας έκαναν άτρωτους και κυρίαρχους του πλανήτη, ζούσαμε το παρόν και απολαμβάναμε τη κάθε στιγμή, όσο πιο ευχάριστα γινόταν:

Με το σούρουπο, καθώς η φωνή του Γιωρζίκα και το γλυκό κλαψούρισμα της λύρας του, ταξίδευαν από πλαγιά σε πλαγιά και ακολουθούμενα από τον αντίλαλό τους, γίνονταν μια

γλυκιά ενορχηστρωμένη μελωδία, που μαζί με το καλό βαρελίσιο κρασί του κελαριού μας, σηματοδοτούσαν το τέλος μιας ευτυχισμένης ημέρας.

Έτσι ζούσαμε μέχρι τη μέρα που λάβαμε μια δυσάρεστη είδηση: Η κυρα-Παρθένα, προδόθηκε απ' τη καρδιά της κι έφυγε για πάντα από τη ζωή, τη κέρδισε η απέραντη σιωπή της ανυπαρξίας.

Από τότε ο Γιωρίκας, έπεσε σε βαθιά κατάθλιψη. Απομονώθηκε στο δωμάτιό του κι αρνιόταν να δει και ν' ακούσει κάποιον, ακόμη κι εμένα. Η θύμηση της παλιάς του περιπέτειας, όταν και πάλι η στενοχώρια τον οδήγησε για έναν ολόκληρο χρόνο στην απομόνωση, βασάνιζε το μυαλό μου.

Ανήσυχος για την υγεία του, ανέβηκα και κάθισα στο βράχο για να σκεφτώ. Έπρεπε σύντομα να βρω τον τρόπο για να τον προσεγγίσω και να τον βοηθήσω να ξεαναβρεί τον εαυτό του.

Μόλις κάθισα, άφησα το σκοτεινό και φοβισμένο βλέμμα μου, μαζί με έναν αναστεναγμό που έμοιαζε με ρόγχο, να περιπλανηθούν στους γύρω λόφους σ' ένα ταξίδι απόγνωσης ανάμεσα στις φυλλωσιές των δένδρων, αναζητώντας την ελπίδα που ξαφνικά μας εγκατέλειψε.

Στο τέλος του μικρού αυτού ταξιδιού, όταν ετοιμαζόμουν να επιστρέψω στο δωμάτιό μου απελπισμένος, άκουσα μια βραχνή φωνή -που συνοδευόταν από έναν υπόκωφο αντίλαλο- όμοια με αυτές που είναι εγγλωβισμένες σε βαθιές σπηλιές: «Ο Γιωρίκας βρίσκεται σε απόγνωση. Φοβάται, μήπως ο χρόνος προλάβει τους επιστήμονες και καταστρέψει το μοναδικό όνειρο της ζωής του, γι' αυτό κλειδώθηκε στο δωμάτιό του».

«Κι εγώ νόμιζα ότι πενθεί για το θάνατο της γυναίκας του», σκέφτηκα

... «Πήγαινε λοιπόν και πες του ότι, κι αν ακόμη δεν συμβεί αυτό για το οποίο φοβάται, το τέλος σας είναι αναπόφευ-

κτο και πολύ πιο οδυνηρό από αυτό που εσείς ετοιμάζετε για τους ανθρώπους. Πες του ακόμη ότι χωρίς τους ανθρώπους και οι θεοί γκρεμίζονται και πεθαίνουν, ακολουθώντας το πεπρωμένο αυτών που τους δημιούργησαν. Αυτό ... επιβάλλει στους ανθρώπους να παραδώσουν, κάποια στιγμή, το σαρκίο και το πνεύμα τους. Με αυτά ο Θεός, αναπλάθοντάς τα, θα δημιουργήσει νέα έμψυχα όντα, που θα αντικαταστήσουν έγκαιρα τα λαβωμένα θύματα του χρόνου. «Η απόλυτη αρμονία του σύμπαντος κόσμου, διασφαλίζεται μόνο με το μηδενικό αποτέλεσμα της αέναης δοσοληψίας, υπέρτατης δύναμης και χρόνου». Ο Κανόνας αυτός, δεν παραβιάζεται ποτέ», είπε η φωνή του φαντάσματος που έκρουβε ο βράχος στα σπλάχνα του.

«Εγώ τα δικά μου δεν θα τα παραδώσω, μέχρι να δω τους Καϊάφες να πεθαίνουν λαβωμένοι απ' το ίδιο τους το χέρι. Ένας τέτοιος θάνατος τους πρέπει και σ' αυτό θα τους οδηγήσει η απελπισία της απραξίας και της μοναξιάς, αυτό το τέρας που κυοφορεί η διαβόητη παγκοσμιοποίηση με την οποία οι Καϊάφες, σχεδιάζουν τον αφανισμό των ανθρώπων με τη δικαιολογία της αλόγιστης δήθεν παρέμβασής τους στο περιβάλλον», βροντοφώναξε ο Γιωρίκας, ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου του, πίσω από την οποία στεκόμουν όρθιος και του έλεγα, όσα το φάντασμα με πληροφορήσε.

Μέχρι να επιστρέψει στο ανάκλιτρό του, έκανε μια μικρή διακοπή κι ύστερα συνέχισε: «Ο μικρός παράδεισός μας, πρέπει να γεμίσει με παιδιά και νέους ανθρώπους που θα τους φροντίζουμε και θα τους προστατεύουμε απ' τους Καϊάφες, για να μην αφανιστεί το ανθρώπινο είδος απ' το πλανήτη μας. Θα δημιουργήσουμε μια νέα κοινωνία ανθρώπων με περισσότερη δικαιοσύνη, απαλλαγμένη απ' τους αργυρώνητους θεούς τους που αυτοί, σαν αυτόκλητοι εκπρόσωποί τους, μας επέβαλαν για να διευρύνουν τις κοιλιές τους.

Η διαφοροποιημένη από το πνεύμα της παγκοσμιοποίη-

σης άποψη του Γιωρίκα,, με συγκίνησε αφάνταστα. Πλημμυρισμένος από ευτυχία με δάκρυα στα μάτια τον αγκάλιασα και με τρεμάμενη φωνή που με δυσκολία έβγαине από τα χείλη μου, του είπα «Δεν έχεις ανάγκη τους επιστήμονες. Την αθανασία θα τη κερδίσεις με το έργο σου, που θα υμνείται και θα δοξάζεται όσο θα υπάρχουν άνθρωποι στη γη».

«Στους αιώνες των αιώνων, αμήν», είπε ο Γιωρίκας και με αγκάλιασε ανταποδίδοντας την αγάπη του.

Από την ημέρα εκείνη προσφέρουμε στους ανθρώπους τις υπηρεσίες μας αφιλοκερδώς, διδάσκοντάς τους, χωρίς ψέμα και υποκρισία, την πραγματική αξία των πνευματικών αγαθών. Μόνο αυτά τείνουν τον άνθρωπο προς το Θεό, όπως Εκείνος επιθυμεί και όχι να σέρνουν το Θεό προς τον άνθρωπο, όπως κάνουν οι Καϊάφες για να ταυτίζονται μαζί του.

Έτσι, αποκτά νόημα και η προσδοκώμενη -για το καλό του πλανήτη και της ανθρωπότητας- «αθανασία» μας, γιατί χωρίς ανθρώπους, η ζωή δεν έχει νόημα και αξία για κανένα, ακόμα και για τους Θεούς.